DEVOLUÇÃO GARANTIDA
CORREIOS
Impresso Especial
991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno
Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRACIA

РІК MMXXIII - ЧИСЛО 09 (6642)
ANO MMXXIII - N º 09 (6642)
Прудентополіс, 01-го - 30-го Вересень 2023 Б. року
Prudentópolis, 01 a 30 de setembro de 2023

VIAGEM APOSTÓLICA DO PAPA FRANCISCO A PORTUGAL POR OCASIÃO DA XXXVII JORNADA MUNDIAL DA JUVENTUDE

[2 - 6 DE AGOSTO DE 2023]

www.vatican.va/

«Senhor, é bom estarmos aqui!» (Mt 17, 4). Estas palavras que o apóstolo Pedro disse a Jesus no monte da Transfiguração, queremos fazê-las também nossas depois destes dias intensos. É bom tudo o que estamos a experimentar com Jesus, aquilo que vivemos juntos, e é bom como rezámos, com tanta alegria do coração. Mas perguntamo-nos: Que levamos conosco ao regressar à vida quotidiana?

Quero responder a esta pergunta com três verbos: resplandecer, ouvir, não temer, seguindo o Evangelho que ouvimos. Que levamos connosco? Respondo com três palavras: resplandecer, ouvir e não temer.

A primeira: resplandecer. Jesus transfigura-Se. Diz o Evangelho: «o seu rosto resplandeceu como o sol» (Mt 17, 2). Recentemente tinha anunciado a sua paixão e morte de cruz, esfrangalhando assim a imagem dum Messias poderoso, mundano, e decepcionando as expectativas dos discípulos. Ora, para os ajudar a acolher o projeto de amor de Deus a respeito de cada um de nós, Jesus toma consigo três deles – Pedro, Tiago e João –, conduziu-os ao alto dum monte e transfigura-Se. E este «banho de luz» prepara-os para a noite da paixão.

Amigos, jovens queridos, também nós hoje precisamos de um pouco de luz, um lampejo de luz que forneça esperança para enfrentar tantas obscuridades que nos assaltam na vida, tantas derrotas quotidianas, para as enfrentar com a luz da ressurreição de Jesus. Porque Ele é a luz sem ocaso, a luz que brilha mesmo durante a noite. Diz o sacerdote Esdras: «O nosso Deus quis fazer brilhar os nossos olhos» (Esd 9, 8). O nosso Deus ilumina. Ilumina o nosso olhar, ilumina o nosso coração, ilumina a nossa mente, ilumina o nosso desejo de fazer algo na vida. Sempre com a luz do Senhor.

Mas quero dizer-vos que não ficamos luminosos, colocando-nos sob os holofotes; antes pelo contrário, isso encandeia-nos, não nos torna luminosos. Não ficamos luminosos, quando exibimos uma imagem perfeita, em ordem, bem acabada, não; nem mesmo se nos sentimos fortes e bem-sucedidos: fortes e bem-sucedidos, mas não luminosos. Tornamo-nos luminosos, resplandecemos quando, tendo acolhido Jesus, aprendemos a amar como Ele. Amar como Jesus: isto torna-nos luminosos, isto leva-nos a fazer obras de amor. Não te deixes enganar, minha amiga, meu amigo! Tornar-te-ás luz no dia em que fizeres obras de amor. Ao contrário quando, em vez de fazer obras de amor aos outros, só pensas em ti mesmo como um egoísta, então a luz apaga-se.

O segundo verbo é ouvir. No monte, uma nuvem luminosa cobre os discípulos. E desta nuvem fala o Pai. E que diz? «Escutai-O»! «Este é o meu Filho predileto, escutai-O» (Mt 17, 5). E é tudo… Tudo aquilo que se deve fazer na vida, está nesta palavra: escutai-O. Escutar Jesus. Todo o segredo está aqui. Escuta o que te diz Jesus. «Mas eu não sei o que Ele me diz!» Pega no Evangelho e lê o que diz Jesus, o que Ele diz ao teu coração. Porque Ele tem palavras de vida eterna para nós, revela que Deus é Pai, Deus é amor. Ele aponta-nos o caminho do amor. Escuta Jesus! Porque nós, mesmo quando com boa vontade nos embrenhamos por caminhos que até parecem ser de amor, em última análise não passam de egoísmo mascarado de amor. Cuidado com os egoísmos mascarados de amor! Escuta-O, porque Jesus dir-te-á qual é o caminho do amor. Escuta-O.

Resplandecer é a primeira palavra: sede luminosos! A segunda: escutar, para não se enganar no caminho! E finalmente a terceira palavra: não ter medo. Não tenhais medo. Uma expressão que se repete muito na Bíblia. Concretamente no Evangelho, no momento da Transfiguração, as últimas palavras que Jesus disse aos discípulos foram estas: «Não tenhais medo» (Mt 17, 7).

A vós, jovens, que vivestes esta alegria (estava para dizer esta glória, e de certo modo este nosso encontro também é glória); a vós, que cultivais sonhos grandes mas frequentemente ofuscados pelo temor de que não se realizem; a vós, que às vezes pensais que não ides conseguir (por vezes assalta-nos um pouco de pessimismo); a vós, jovens, tentados a desanimar neste tempo, a julgar-vos talvez inadequados ou a esconder a angústia mascarando-a com um sorriso; a vós, jovens, que quereis mudar o mundo (é um bem que queirais mudar o mundo!) e que quereis lutar pela justiça e a paz; a vós, jovens, que investis na vida esforço e imaginação, ficando porém com a sensação de que não bastam; a vós, jovens, de quem a Igreja e o mundo têm necessidade como a terra tem de chuva; a vós, jovens, que sois o presente e o futuro… Sim, precisamente a vós, jovens, é que Jesus diz hoje: «Não tenhais medo», «não tenhais medo»! Num breve momento de silêncio, cada um repita para si mesmo, no próprio coração, estas palavras: «Não tenhais medo».

Queridos jovens, gostaria de poder fixar cada um de vós nos olhos e dizer: Não temas, não tenhas medo! Mais, tenho uma coisa belíssima para vos dizer: já não sou eu, mas é o próprio Jesus que vos fixa agora. Ele que vos conhece, conhece o coração de cada um de vós, conhece a vida de cada um de vós, conhece as alegrias, conhece as tristezas, os sucessos e os fracassos, conhece o vosso coração. E hoje aqui em Lisboa, nesta Jornada Mundial da Juventude, Ele diz-vos: «Não temais, não temais! Coragem, não tenhais medo!»

Редакційне

Природне середовище чи економія?

Дві суперечливі справи, які повинні йти разом і діяти в гармонії, але в дійсності собі протистоять. Для збереження життя на землі, економія мусить розвиватися, щоб постачати людям потрібне до життя а, з другої сторони, щоб зберегти земські природні багатства не можна їх нищити задля економічних приходів. Нема сумніву, природні багатства становлять важливе й необхідне джерело економічного зросту. Ми є свідками що нині задля економічних користей не зважується на природні багатства, а з другої сторони оборонці природи за всяку ціну боряться за збереження і пошану до неї. Як це все погодити? Одне й друге важне й обоє заслуговують на свої права. Подаємо деякі думки про цю справу.

Індустріальний рух чи то так знана революція у XVIII столітті дала поштовх і змінила та улегшила спосіб економічної продукції, заступаючи, у великій мірі, ручну працю машиною. Але в цій справі добачалося в більшості одну сторінку того економічного поступу, тобто улегшення продукції і подешевшання цін продуктів. Але з часом показалося, що машина, заступаючи ручну працю людей, зродила великі маси безробітного народу. А почавши десь від 60-их років минулого століття, населення світу відкрило очі й почало дивитися на справу новими очима, відкриваючи, що індустріальний поступ, який приніс користь, залишив за собою і негативні наслідки. З приходом індустріального зросту, світ занепокоївся справою нищення природного оточення. Індустріальна революція, в імені економічного зросту, показалася загрозливою для природнього довкілля. Економічний розвиток, хоч приніс великі користі, але заразом і відкрив двері для нищення природи і загрозу для природнього середовища.

Скоро науковці почали думати по те як і що можна би зробити, щоб зростаючий економічний ріст не затримувався але, щоб не нищив природи та не занечищував середовища всякими хімічними викидами.

І це дало початок для різних процесів упорядкування законів про справи середовища і переговори та рішення щодо їх практичного застосування. Але, нажаль, прекрасні закони залишилися мертвою буквою через вперте настоювання при своєму, як вимог економічного зросту з одної сторони, так і вимог збереження природнього оточення, з другої сторони. І це тиск триває ще й по сьогодні, бо нема узгодження між амбієнтальними вимогами і економічною політикою. А нема сумніву, що і економія повинна йти своїм природнім шляхом розвитку й, заразом були повинні бути збережені вимоги пошани до природи. Це вже увійшло в практику в деяких країнах, але нажаль стоїть без поступу у трьох великих центрах світової економії: в ЗСА, в європейському союзі та в Японії.

Дивлячись на справу нинішніми очима, можна сказати, що світ викопує собі гріб коли не потрапить в найближчих роках узгодити й контролювати економічний зріст так, щоб стримати нищення біологічної різноманітності. Світ тільки тоді перестане копати собі гріб, коли потрапить провадити глобальний зріст у світі і заразом стримати нищення природнього окруження.

На щастя, в одній ділянці світ вже зробив деякі поправки зі своїх блудів: у стримані розширення прогалин у пасмі озонній, які були однією з найбільших загроз для нашого світу і всі рішення в тій справі приносять сподівані позитивні наслідки. Але щодо узгодження глобального економічного розвитку зі збереженням природнього середовища, це ще далеке від здійснення з різних причин: дуже багато часу минуло, щоб суспільність переконалася, що проблема існує; передбачення про кліматичні зміни в більшості загрожують не великими індустріальним центрам, але біднішим країнам; великі кошти контролі видавання виробництвами шкідливих для природи речовин; ще нема технології, щоб заступити пальну енергію іншою, нешкідливою для природи (щодо атомічної енергії, вона ж рівно нищівна і небезпечна як і інша енергія).

Все те дає нам причину думати, що нинішній світ переконаний, що найважнішою справою це економічний зріст, без огляду на це, що коли в банках збільшується кількість гроша і по магазинах продуктів, над головами народу все більше висить небезпека деградації природніх багатств і, послідовно, під ногами все глибше викопується гріб для цілого людства.

Editorial

Preservar a natureza ou o enriquecimento econômico

Duas realidades que deveriam andar juntas e agir em harmonia, concretamente se contrapõem. Para garantir a vida aos homens na terra, a economia deve progredir para oferecer o necessário para a vida, mas de outra parte, para respeitar as riquezas terrenas igualmente necessárias não se pode usar os bens da natureza para o crescimento da economia servindo-se deles e os degradando. Não há dúvida de que os bens da natureza constituem uma fonte necessária para a economia, mas é uma fonte que se esgota quando não é renovada.

Bem sabemos que hoje para o crescimento da economia em muitos casos não se respeitam os bens materiais enquanto há movimentos que lutam pelo respeito e conservação dos bens naturais. O problema está em conciliar essas duas realidades, dando oportunidade para a economia crescer e os bens da natureza não ir se esgotando? Tanto a economia como a natureza são realidades indispensáveis para a continuação da vida na terra. Apresento, a seguir, algumas ideias de estudiosos do assunto sobre essa questão.

O surgimento da revolução industrial no século XVIII deu grande impulso à economia sem se preocupar muito com o meio ambiente e com os bens da natureza que precisavam de atenção. A partir do ano 1960 começou a surgir entre a sociedade a consciência sobre a gravidade dos estragos ambientais provocados pelo crescimento econômico moderno. Seus primeiros desdobramentos apareceram na década seguinte, com o combate às formas mais aberrantes de poluição. No entanto, evoluiu em direção diferente a opinião pública: se reconhece que há necessidade de medidas de proteção e controle da degradação ambiental, mas aumenta o número dos que se queixam do custo que tais políticas impõem às empresas, aos contribuintes e aos consumidores. Disso nascem dificuldades nos processos decisórios sobre leis ambientais e negociações ainda mais complexas para regulamentá-las e aplicá-las.

A maioria das decisões sobre o assunto continuam letra morta. Apenas nos países escandinavos as leis ambientais começaram a ser aplicadas concretamente, mas nada disto está ocorrendo nos três principais polos da economia mundial – Estados Unidos, União Europeia e Japão.

Sendo assim, pode-se dizer que a humanidade está cavando o próprio túmulo, enquanto não conseguir controlar o aquecimento global e a erosão da diversidade biológica. O único setor que recebeu notáveis melhoras foi o concerto feito com eficácia na camada de ozônio e com a tomada de medidas eficazes quanto às concentrações de substâncias destruidoras das camadas de ozônio, que diminuíram. Quanto ao aquecimento global e precauções para conter os estragos ambientais, existem apenas preocupação e alguma legislação, porém, na prática ainda há muito a fazer.

Tudo isto nos leva a concluir que a humanidade ainda continua a dar prioridade à economia e não se preocupa com os estragos ambientais provocados pelo crescimento econômico e com isto, apesar de promover o crescimento econômico, coloca a humanidade sob a ameaça de degradação ambiental, o que significa cavar o túmulo para toda a humanidade.

P. T. Zaluski

EXPEDIENTE
"PRÁCIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado No Brasil

Registro no INPI - Nº 2.509.881

Український Католицький Місячник у Бразилії

Передплата на 2023 Рік: R$ 80,00
Інші Краї:U$ 85.00 Амер. Доларів

Depósitos (enviar comprovante):
Banco 104 - CAIXA ECONÔMICA (ou Casas Lotéricas)
Ag. 0401 Op. 003 conta 2421-4
Em nome da Gráfica Prudentópolis

PIX: CNPJ 09.583.969/0001-07

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Telefone e whatsapp:
(42) 3446 1396

E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Gráfica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09.583.969/0001-07

Redator chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Correção Ortográfica:
Pe. Deonízio Bobalo, OSBM
Pe. Genésio Viomar, OSBM

Євангельське Читання

17ª неділя по Зісланні Святого Духа:
Мт 15,21-28

Ісус пішов в околиці тирську та сидонську. Коли це жінка ханаанянка вийшла з цих околиць і почала кричати: “Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давида! Біс мучить мою дочку страшенно.” Він же не озвався до неї і словом. Тут приступили його учні й почали його просити: “Відпусти її, бо вона кричить за нами.” А він у відповідь промовив: “Я посланий лише до загиблих овець дому Ізраїля.” Та ж підійшла і, вклонившись йому в ноги, каже: “Господи, допоможи мені!” Він відповів їй: “Не личить брати хліб у дітей і кидати щенятам.” А вона каже: “Так, Господи! Але й щенята їдять кришки, що падають зо столу в панів їхніх.” Тоді відповів їй Ісус: “О жінко, велика твоя віра! Хай тобі буде, як бажаєш.” І видужала її дочка від тієї години.

2 Послання Св. Павла до Корінтян 6, 16 - 7,1

Які взаємини між храмом Божим та ідолами? Ми бо храм Бога живого, як сам Бог сказав був: «Я поселюся в них, і (посеред них) буду ходити. Буду їхнім Богом, вони ж будуть моїм народом. Тож вийдіть з-поміж них і відлучіться, - каже Господь. Нечистого не дотикайтесь, і я вас прийму. Я буду вам Отцем, ви ж будете мені синами та дочками - каже Господь Вседержитель.» Маючи ж такі обітниці, о любі, очистьмо себе від усякої скверни тіла і духа, довершуючи наше освячення в Божому острасі.

В жінки ханаанянки бачимо гарний приклад віри. Вона потребує, бажає і просить ласки для себе й для дочки. Приходячи за поміччю до Ісуса вона знає, що Він може допомогти її й тому вона в тій свідомості готова перенести всякі труднощі й навіть не звертає уваги на ніщо і не бере собі за зле коли чує що не годиться відбирати хліб від дітей і давати щенятам, тобто спомагати чужих, бо жінка не була ізраїльтянкою. Її відповідь на тверді слова Ісуса, її покора й пошана до того, що може її допомогти здивувала Ісуса, який відразу похваляє її відповідь і дає ласку, яку вона просить. З того факту можемо винести для себе наступні науки: 1) часами виглядає, що ми не отримуємо відповіді від Бога коли просимо його чогось. Це не означає, що Бог не хоче вислухати, Він же сам сказав щоб просити й стукати без перестану; 2) Коли ж нема відповіді на наше прохання не треба думати, що Бог погорджує ним, але хоче випробувати віру, бо сам сказав не зражатися як той, що в ночі просив хліба в сусіда який сказав, що не може допомогти, бо вже в ліжку, але цей не зразився а далі стукав і просив доки не примусив сусіда дати просячому хліб (див. Лк 11,5-8); 3) Знаймо, що не робимо ласки для Бога коли до нього вдаємося з нашими проханнями й тому не можна зражатися а бути постійними в молитві. Коли виглядає, що Бог не слухає, це правда, однак Бог завсіди слухає і вислуховує, але не завсіди буде давати те що хочемо так як хочемо. Бог знає ліпше чого нам потрібно і дасть те, що сам уважає для нас корисне, хоч може ми того й не свідомі.

В посланні до Корінтян апостол каже, що ми храм Божий і тому мусимо себе пильнувати й не дозволити, щоб той храм був збезщеснений. Також, з другої сторони, маємо дивитися на всіх інших як на храм Божий і шанувати так як шануємо матеріальний Божий дім, кивот, образ і т. п. Людина більше заслуговує пошану ніж матеріальний і неживий образ чи храм, бо вона є живим Божим храмом.

О. Т. Залуцький ЧСВВ

A mulher cananeia nos dá um belo exemplo de fé. Ela precisa da ajuda de Jesus que pode ajudá-la dando saúde para sua filha. Ela está convencida de que Jesus tem poder de curar a filha. Por isso ela aceita humildemente as palavras de Jesus que o pão deve-se dar aos filhos e não aos cães (ele deve atender e fazer favores para seu povo Israel e não para estrangeiros). A resposta da mulher foi maravilhosa e captou a atenção de Jesus que prontamente fez o milagre e deu lhe o que pedia. Deste evento podemos tirar as seguintes lições: 1) às vezes quando pedimos graças parece que não somos ouvidos, como se Deus não desse atenção à nossa oração. Mas ele incentivou em diversas ocasiões de pedir com insistência e não desistir (Cf. Lc 11,9). É o que demonstra a mulher que não se ofende com as palavras ásperas de Jesus que não convém tirar o pão das crianças e dar para os cachorros, isto é, deve atender os pedidos do seu povo Israel e não de gentios; 2) quando nas orações não temos resposta imediata dos céus, isso não significa que nossos pedidos não chegam até Deus e não são atendidos, mas que Deus sabe melhor o que precisamos e se não recebemos a mesma graça que pedimos, a oração não fica sem resposta de Deus. Ele nos concede algo que realmente precisamos e não apenas porque queremos; 3) toda vez que pedimos algo para nós não fazemos favor a quem estamos pedindo, somos nós que precisamos dele, por isso, nunca se deve desanimar, mas pedir e deixar tudo nas mãos de Deus, pois talvez o que pedimos não nos convêm e é melhor que Deus resolva o que seria melhor par nós.

Na epístola aos Coríntios S. Paulo diz que todos somos Templo sagrado de Deus. Por isso merece respeito o nosso próprio corpo, pois ele é morada de Deus, como também outras pessoas devem ser respeitadas muito mais que uma igreja, tabernáculo, imagens e objetos sacros, pois todas essas coisas são materiais e não possuem vida, mas a pessoa humana é templo vivo de Deus.

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

(Kiev jogo)
O dia em que o futebol venceu o nazismo

Foto: Jogadores do FC Start usando uniforme escuro.

A Ucrânia está passando hoje por momentos trágicos com a invasão injusta da Rússia. Mas isso não é primeira vez que as terras ucranianas foram cobiçadas por outros povos. A história deste país está marcada de cores escuras.

Durante toda sua história o povo foi perseguido, as terras invadidas. Mas o heroísmo do povo sempre prevaleceu. Prevalecerá também hoje e com ajuda de Deus e sob proteção de Nossa Senhora a liberdade triunfará. Neste episodio de futebol temos um exemplo das perseguições que o país sofreu do nazismo. A história já é conhecida, mas achamos que é momento oportuno para lembrar aos leitores o acontecido.

Na madrugada do dia 22 de junho de 1941 teve início a invasão alemã à antiga União Soviética. Nos dias seguintes os soldados alemães empreenderam a **blitzkrieg**, encontrando fortíssima resistência do exército vermelho apenas em algumas cidades da Rússia.

A cidade de Kiev, Ucrânia, foi um dos focos desta resistência contra a invasão alemã dia 22 de junho de 1941. Milhares de civis engrossaram o exército e lutaram contra os alemães. Não ajudou muito, muitos soldados e civis morreram frente à tática de "guerra-relâmpago" imposta pelos alemães, mas os que sobreviveram às batalhas iniciais continuaram vivendo suas vidas após a rendição. Ou tentaram vive-las da melhor maneira possível nas cidades ocupadas.

Josef Kordik reuniu trabalhadores e outras pessoas que inicialmente lutaram contra os alemães e colocou todos para trabalhar em sua padaria, evitando que elas sofressem perseguição direta da Gestapo. Entre os trabalhadores, Kordik empregou os jogadores do Dínamo, clube pelo qual ele torcia, e que era considerado por muitos o melhor time de futebol da Europa.

Kordik não só empregou como também incentivou os jogadores a manter o time. Durante a noite eles trabalhariam na fábrica e jogariam futebol durante o dia. E para manter a integridade dos jogadores o time foi renomeado **FC Start**, já que o clube Dínamo estava proibido pelos alemães de manter qualquer atividade esportiva ou cultural.

Os alemães tentavam de todas as formas manter a normalidade em Kiev, apesar da proximidade dos combates. Sabendo que o padeiro tinha montado um time de futebol, os alemães decidiram deixar que algumas partidas fossem realizadas na cidade. O FC Start (Dínamo) realizou suas primeiras partidas contra times formados por soldados alemães, húngaros e romenos. E não perdia. Pelo contrário, só aplicava goleadas! Só que as vitórias do Start começaram a perturbar os alemães, afinal de contas, pois se tornaram símbolos de resistência, o time formado por ucranianos era uma forma de resistência — deveria ser analisado e, quando considerado nocivo aos objetivos alemães, exterminado.

Os alemães então trouxeram da Hungria, para derrotar os ucranianos, um time chamado MSG, mas não adiantou muito. Os jogadores-padeiros, mesmo após virar a noite trabalhando na fábrica, venceram os húngaros por 5 a 1. E na revanche, o placar de 3 a 2 para o Start mostrava definitivamente que os alemães deveriam conter aquele símbolo de resistência.

O time convocado pelos oficiais alemães que estavam em Kiev foi o Flakelf, considerado na época um time de respeito, formado apenas por militares da força aérea alemã. Inclusive este time servia de instrumento da propaganda nazista e suas glórias serviam de exemplo para justificar a superioridade da raça ariana

Não adiantou trazer de longe um time da "raça superior", pois no dia 6 de agosto de 1942 o FC Start, que desfrutava do respeito e da admiração do povo de Kiev, tratou de massacrar o Flakelf por vergonhosos 5 a 1. Depois desta derrota os alemães descobriram, enfim, que os inocentes padeiros que envergavam a camisa do FC Start na verdade eram os antigos jogadores do Dínamo. A ordem para matar todos os jogadores veio depressa de Berlim. Mas os oficiais sabiam que apenas matá-los não faria efeito. Pior que isto, criaria mártires desnecessários, além de deixar na população a imagem de jogadores vencedores que lutaram contra o nazismo. Decidiram então marcar uma revanche para o dia 9 de agosto.

"O Jogo da Morte"

O ambiente em Kiev estava pesado, com provocações dos dois lados. Os soldados alemães estavam envergonhados e a população exultante com o feito de seus heróis. O estádio Zenit estava lotado para a partida e os jogadores do FC Start receberam antes do jogo a visita de um oficial alemão que ordenou que na hora em que o árbitro entrasse em campo, o árbitro era alemão, ele deveria ser recebido por todos os jogadores com a saudação nazista, mãos direitas estendidas à frente e o grito "Heil Hitler".

Na hora os jogadores do time alemão fizeram a saudação, mas os jogadores do time ucraniano colocaram suas mãos direitas no peito e gritaram um grito comum aos atletas daquela época.

O jogo começou. Os alemães até saíram na frente, mas o primeiro tempo terminou 2 a 1 para os ucranianos. No intervalo eles sofreram novas ameaças dos oficiais da SS, até pensaram em desistir da partida, mas no fim do intervalo resolveram voltar a campo. E apesar de todas as jogadas violentas dos alemães que eram ignoradas pela arbitragem, foi um massacre! 5 a 3 para os ucranianos, inclusive com um lance humilhante do atacante Klimenko: ele recebeu a bola de frente para o gol, driblou o goleiro e, com a bola em cima da linha, virou-se e chutou-a para o meio do campo, negando o gol, mas humilhando completamente os alemães. O público no estádio "veio abaixo"!

Os alemães agiram, aparentemente, como bons perdedores. O FC Start ainda jogou mais uma partida contra uma outra equipe — e também venceu este jogo — mas dias depois os soldados alemães invadiram a fábrica e prenderam quase todos os jogadores-padeiros. Goncharenko e Sviridovsky foram os dois únicos que conseguiram escapar, pois não estavam na fábrica no momento da invasão, e permaneceram escondidos até a saída dos alemães em 1943.

O primeiro a morrer foi Kordik, que dava abrigo e emprego para os jogadores. Todos foram mandados para o campo de concentração. Ao chegarem lá, os alemães mataram Kuzmenko, Klimenko e o goleiro Trusevich. Os outros jogadores sofreram torturas até a morte.

Até hoje estes atletas são lembrados pelo Dínamo de Kiev. Na frente de seu estádio existe um monumento, erguido em 1971, em homenagem aos atletas que morreram defendendo, antes de tudo, a liberdade e o esporte. No monumento está gravada a frase:

"Aos jogadores que morreram com a cabeça levantada ante o invasor nazista."

Monumento em homenagem aos jogadores do FC Start.

Hoje, os jogadores do Dínamo, quando se casam, vão ao monumento depositar flores em homenagem à memória dos jogadores mortos. E as pessoas que até hoje tem os ingressos daquela partida em 1942 tem assento cativo no estádio.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

В чому людина є Божий Образ і Подоба

Хто небудь, що бажає мати свій образ і свою подобу, старається, щоб той образ був гарний і вірно віддзеркалював того кого представляє. Бог в створенні людини хотів в ній мати свій образ і свою подобу. В чому той образ і подоба Божа полягає? Людина як образ і подоба Божа не мусіла бути створена в повній тілесній красі. Тілесна краса не є найважнішим бажанням Божої творчої сили, вона більше залежить від земських обставин і вимог самої природи й тому даремно було би хотіти, щоб Бог займався впрост справою краси тіла. Можемо додуматися, що для Бога важна була гідність людини а щодо тіла це належало до природних вимог, потреб і обставин життя, тому не конче, щоб людина в хвилі створення вийшла такою якою нині є. Могла би мати зовсім інакшу форму і вид, бо форма й вид всіх земських тілесних створінь творилися з часом. Що людина нині є такою якою є це залежало від того де вона жила, як розвивалася, чим живилася, як рухалася, боронилася. Можна тут сміло сказати, так по людському, що для Бога було обоятне яке буде її тіло. Чого Бог хотів при створенні свого образу й подоби, щоб він зайняв Його місце на землі між всіма створіннями, щоб зайняв місце Бога й перейняв на себе те чого Бог хотів від свого видимого образу у проводі світом, що той образ і подоба мали би виконувати у світі, щоб створена земля була гарним місцем всякого життя під проводом людини.

В історії людства ми бачимо і знаємо як виглядала примітивна людина, на наш ґуст не мала гарного зовнішнього виду і нікому не подобається бачити примітивних людей подібних до мавпи чи до інших нерозумних створінь. Справді студії антропології, яка вивчає та старається реконструювати за знайденими останками зовнішній вигляд і біологічні особливості пре історичних давніх живих створінь, і між ними й людини, представляють людину не такою якою вона нині є, а часто й подібну навіть і до мавпи й це дає нагоду декому нагоду квестіюнувати чи справді це образ і подоба Божа. Тут будьмо реалістами й не уявляймо собі, що подоба іншої людини є гарна. Де ж там гарна! Тілесно людина це одне з дуже паскудних створінь, а що нині уважаємо її гарною це не саме наге тіло. Але всі прикраси, убрання, зовнішні мастила, малювила, макіяжі. Але без того всього, гола людина зовсім не може гордитися красою перед іншими створіннями. Але знаймо, що не в тому полягає прикмета образу й подоби Божої, не в тілесній формі, але в її гідності як розумного й свобідного створіння. За нашим способом думання, вона не була гарним образом для очей, але була прекрасна в її душевних силах. Нас часто більше цікавить зовнішній вигляд і також ми би хотіли, щоб людина була створена відразу в розвинутій зовнішній формі. Не треба думати, що Бог приводить до життя створіння досконале і вигладжене, як це робить, наприклад, артист маляр який виставляє свій твір-образ докінчений, вигладжений. Треба знати, що створення живих створінь ставалося не за одним махом і вони мали би відразу показатися на світі в повному розвиткові й в красі та досконалості в усіх своїх прикметах тілесних і душевних. Це важне для всіх живих створінь, які розвивалися поволі й привикали до життя на землі, до підживлювання, до праці, ходження чи літання чи плавання відповідно де починалися їхні перші познаки життя. І нині той розвиток далі продовжується, як це бачимо в різних науках природи й життя на земській кулі не стоїть нерухомо а розвивається. Воно нині розвивається відповідно до амбієнту де живе і до потреб життя. Це стосується і до людини, яка не з'явилася на землі такою як її бачимо нині, але розвивалася, удосконалювалася протягом багатьох століть і ще удосконалюється і розвивається нині. Тут не можемо хотіти, щоб все ставалося за одним разом, але світ розвивався тисячами століть і також людина разом з усіма створіннями, так на зовні як і в своєму розумові й в моральному розумінні життя і щойно коли вона розвинула свої душевні дари й дійшла до повного розуміння життя і моральних засад, вона могла рішити про вибір того, що її годиться і що не годиться, тобто могла зробити вибір добра або зла. А щоб дійти до розуміння добра й зла, вона була обдарована розумом і спосібністю свобідно вибирати це або те але та здібність спочатку була лише в зародкові й не мала належного розвитку, щоб робити важливі рішення і тому не могла мати провини за всякі проступки. В примітивному стані ще не була здібна робити гріх як нині дитина не є здібна до гріха, ще не має можності робити незалежні рішення про те, що робить. Лише з часом її розуміння і свобода розвинулися так, що вона дійшла до того, що могла рішати вповні про своє життя. Тому й перший гріх не стався зараз на другий чи третій день по створенні але може сотки а то й тисячі років опісля, коли людина пізнала себе й Бога і вміла розрізнити добро від зла. І той гріх званий первородний не лише один раз стався, але людство далі його поповняє, їсть овочі зі заказаного дерева добра й зла, вибирає те, що заборонене Богом. А людина, яку Біблія називає Адам, це був Чоловік, скажімо, багато людей, чоловіків і жінок, які послухали диявола й відмовилися слухати свого Творця Бога.

Francisco pela Ucrânia:

Peço que respeitem os lugares religiosos

Segue no coração do Papa o apelo pelo fim da guerra na Ucrânia; na Audiência Geral, rezou pelos religiosos que com suas orações sustentam o povo de Deus

Da Redação, com Vatican News

Papa Francisco durante a audiencia geral / Foto: Reproduçao Vatican News

Na manhã desta quarta-feira, 15, ouviu-se o apelo do Papa Francisco uma vez mais pela paz na Ucrânia. "Penso nas monjas ortodoxas da Lavra de Kiev. Peço às partes em conflito que respeitem os locais religiosos. As monjas consagradas, as pessoas consagradas à oração de qualquer confissão, são o sustento do povo de Deus".

Em constante contato com a Igreja na Ucrânia, e tendo sempre presente os últimos acontecimentos acerca da guerra, o Papa Francisco, em unidade com o patriarca Kirill, tem tentado evitar também a expulsão dos religiosos da Igreja Ortodoxa Ucraniana dos seus mosteiros.

Há poucos dias completou-se um ano desde o início dos conflitos entre Rússia e Ucrânia. Desde então, os pedidos de paz e de cessar fogo não saíram do coração e da mente do Santo Padre, que pede incessantemente o fim da guerra.

Além dos bombardeios aos lugares sagrados, muitos religiosos estão sendo expulsos dos locais onde vivem e rezam, e são obrigados a se retirarem do país.

Ao final do momento oracional, o Papa ainda acrescentou: "Exorto a todos a prosseguir com empenho o itinerário quaresmal, confiando-vos à proteção constante de Maria Santíssima. A Ela, Consoladora dos aflitos e Rainha da Paz, confiamos também o martirizado povo ucraniano".

Quase 500 locais de culto destruídos na Ucrânia em um ano de guerra

Pelo menos 494 edificações religiosas na Ucrânia foram destruídas, danificadas ou saqueadas como resultado da invasão russa. E a apreensão destes locais para uso como bases militares russas aumenta a escala de destruição de locais religiosos na Ucrânia, relata o Institute for Religious Freedom.

Vatican News

O *Institute for Religious Freedom* (IRF Ukraine), uma organização não governamental de direitos humanos fundada em 2001 em Kiev, Ucrânia, apresentou recentemente os dados sobre o impacto da guerra nas comunidades religiosas ucranianas durante a Cúpula sobre Liberdade Religiosa Internacional realizada em Washington, DC.

A maioria das igrejas, mesquitas e sinagogas foram destruídas na região de Donetsk (pelo menos 120) e na região de Luhansk (mais de 70). A escala de destruição também é enorme na região de Kiev (70), onde batalhas desesperadas foram travadas em defesa da capital, e na região de Kharkiv – com mais de 50 prédios religiosos destruídos. Os ataques aéreos russos, incluindo os com uso de drones iranianos, afetaram quase todas as regiões da Ucrânia e continuam até hoje.

O Instituto para a Liberdade Religiosa também documentou muitos casos de apreensão de locais religiosos na Ucrânia e seu posterior uso como bases militares russas ou para ocultar as posições de tiro das tropas russas. Essa tática dos militares russos provoca um aumento na escala de destruição de locais religiosos na Ucrânia.

Todas as religiões e denominações afetadas

O Serviço Estatal da Ucrânia para Assuntos Étnicos e Liberdade de Consciência, revela que a maioria dos locais religiosos danificados desde o início da invasão russa são cristãos - ortodoxos, católicos, evangélicos -, mas também há mesquitas e sinagogas, prédios educacionais e administrativos das comunidades religiosas da Ucrânia.

As igrejas da Igreja Ortodoxa Ucraniana (ligadas ao Patriarcado de Moscou) foram as que mais sofreram com a agressão russa – pelo menos 143 foram destruídas.

O *Institute for Religious Freedom* também documentou ataques direcionados a figuras religiosas e fiéis pelos militares e serviços de inteligência russos, principalmente nos territórios ocupados da Ucrânia.

O diretor executivo da IRF, Dr. Maksym Vasin, afirmou que os fiéis e o clero muitas vezes se tornaram alvos das autoridades de ocupação russas por causa da língua ucraniana, pertencente a uma denominação diferente da ortodoxia do Patriarcado de Moscou, ou por qualquer outra manifestação da identidade ucraniana.

Em 16 de novembro na cidade de Berdyansk, por exemplo, as autoridades de ocupação prenderam dois sacerdotes, dois hieromonges: o padre Ivan Levytskyi e o padre Bohdan Heleta. Eles estão presos até hoje e segundo denúncias, submetidos a torturas.

Durante a ocupação russa, os crentes das igrejas evangélicas na Ucrânia (pentecostais, batistas, adventistas, carismáticos, etc.) foram particularmente afetados. Soldados russos ameaçaram repetidamente a destruição física total de todos os crentes evangélicos, chamando-os de "espiões americanos", "sectários" e "inimigos do povo ortodoxo russo".

Em 1º de fevereiro, por outro lado, a UNESCO constatou danos em 238 locais culturais na Ucrânia em função da guerra, que incluem prédios religiosos, museus, prédios históricos e culturais, monumentos e bibliotecas.

continuação da edição anterior...

УКРАЇНСЬКІ ЛІКАРІ ЗА КОРДОНОМ. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ АДАПТАЦІЇ

При аналізі причин, які є додатковими складнощами у проходженні соціальної адаптації виявилось, що 80 (81,6%) з них належать незнанню іноземної мови на достатньому рівні. На питання про те, чи відчували відмінності у навчальних програмах підготовки лікарів, «так» відповіли 58 (59,2%) лікарів, «ні» - 40 (40,8%). Невирішеність побутових проблем турбувала 46 (46,9%), в той час як свої побутові проблеми вважали вирішеними 52 (53,1%) респондентів. У 67 (68,4%) лікарів психоемоційний стан заважав соціальній адаптації у повній мірі, в той час як 31 (31,6%) відчували спокій. 6220 знаків

Як вже обговорювалось вище, частка жінок, що виїхали самостійно, без чоловіків та інших родичів, з дітьми, склала 33 (33,7%). Самостійно виїхало 15 (15,3%) лікарів, з батьками – 5 (5,1%), з іншими родичами – 5 (5,1%), з дітьми та батьками – 15 (15,3%), з дітьми та іншими родичами - 25/25,5%. На питання, чи є в них неповнолітні діти, 1 дитину мали 38 (38,8%) лікарів, двох – 21 (21,4%), трьох – 3 (3,1%), більш ніж 3 – 1 (1,0%), не мали неповнолітніх дітей 35 (35,7%). На питання, чи отримуєте Ви спеціальні виплати у країні перебування для біженців з України? «так» відповіли 67 (68,4%) опитаних, «ні» - 31 (31,6%). Чи обтяжені ви побутовими проблемами – «так» - 40/ (0,8%), «ні» - 46 (46,9%), так, але їм допомогають родичі – 12 (12,2%) лікарів. Умови проживання – в основному, у орендованому житлі, 59 (60,2%), у соціальному житлі – 30 (30,6%), у своєму житлі – 4 (4,9%), у гуртожитку – 5 (5,1%). Аналіз медичного страхування продемонстрував, що 86 (87,8%) лікарів мали медичну страховку, в той час як лише 12 (12,2%) її не мали.

Дискусія. Отримані результати демонструють насамперед те, що більшість лікарів, що виїхали, склали жінки працездатного віку з дітьми. Більшість опитаних переїхали до Німеччини. Звертає увагу недостатнє володіння іноземними мовами, що стало основною причиною складнощів у проходженні соціальної адаптації, на другому місці – психоемоційний стан, і тільки на останньому – побутові проблеми. Питання про те, чи відчували лікарі відмінності у навчальних програмах підготовки лікарів у медичних ВУЗах, стало актуальним при спробі зіставити навчальні плани, які існують в Україні з планами у країнах перебування, що вочевидь знадобилось при спробі підтвердити диплом лікаря. На це питання «так» відповіли 59,2% лікарів, «ні» - 40,8%, тобто більшості лікарів для підтвердження диплому знадобиться додаткове вивчення деяких дисциплін.

Не отримали роботу за фахом у країні перебування 82,7% лікарів, але на питання, яким чином ви плануєте ваше майбутнє, лише 36,7% лікарів мали намір повернутися до України після Перемоги, а 64,3% – закріпитися у Європі у якості лікаря своєї спеціальності, або іншої, або навіть змінити її і працювати за будь-яким фахом.

Наша команда дослідників з Харкова створила спробу аналізу причин, що заважають соціальній адаптації за кордоном. Однією з головніших, як вказано вище, є недостатнє володіння іноземною мовою. Основну популяція тих, хто виїхав, складали лікарі з Харкова, тому проведений аналіз стосувався насамперед освіти саме харків'ян.

Частина лікарів, що виїхали за кордон, вивчали іноземну мову ще за часів Радянського Союзу, коли на її освоєння відводилось 2 години на тиждень з 5 класу школи. У місті Харків тоді існувало 2 школи з поглибленим вивченням іноземної мови. Слід також звернути увагу на труднощі, які були пов'язані з перетином державного кордону, спілкуванням, розвитком науки. Особливістю вивчання іноземної мови у радянському союзі було те, що більшість часу приділялась граматиці і деякий час читанню адаптованих текстів. Можна стверджувати, що основним принципом вивчання мови було: «як навчити мові, що б людина на могла на ній спілкуватися». Це давало впевненість, що радянські люди не зможуть спілкуватися з іноземцями та інформаційно будуть ізольовані. Ситуація не поліпшилась за часи початку існування молодої держави Україна. Але зараз спостерігається збільшення числа годин на вивчення іноземної мови, завдяки безвізовому режиму зросла здібність подорожувати, приймати участь у міжнародних Програмах, розвивати навички тощо.

Володіння іноземною мовою є однією з основних перешкод у процесі адаптації українців в країнах Європи. За даними, що наведені на веб-сайті https://www.globsec.org, 1/5 українських переселенців у Чеській Республіці не мали можливості звернутися до лікаря через мововий бар'єр, незважаючи на потребу у медичній допомозі. У Польщі цю проблему зазнають 45% українців, які мають мовові перешкоди і обмеження у користуванні соціальними послугами, а в Німеччині ця цифра становить 55%. Якщо це ускладнює адаптацію в побутових ситуаціях, то професійна адаптація лікарів стає ще складнішою.

Варто зазначити, що до початку війни мотивація серед українських лікарів щодо вивчення іноземних мов була низькою. Хоча нам не вдалося знайти конкретні дослідження щодо рівня володіння іноземними мовами серед лікарів, дані, представлені на веб-сайті https://odessa-journal.com/survey-almost-a-third-of-ukrainians-do-not-know-any-foreign-language/, свідчать, що більшість українців, а саме 68%, мають певні знання принаймні однієї іноземної мови. Проте, ці знання часто є не дуже глибокими: зокрема, 51% українців зазначили, що володіють деякими знаннями англійської мови, але детальний аналіз показує, що тільки 23% можуть читати, писати і спілкуватися англійською мовою на повсякденному і навіть професійному рівнях. В цілому, майже третина дорослих українців, а саме 31,8%, не володіє жодною іноземною мовою на будь-якому рівні. Важливо зауважити, що в цьому контексті не враховується російська мова, а оцінка стосується англійської, польської, турецької, угорської, іспанської, французької та німецької мов. Існує безліч причин такої ситуації. Низька мотивація пов'язана з відсутністю необхідності володіння іноземною мовою для отримання медичної освіти, можливостями працевлаштування без знання мови, навіть у науковій сфері, а також особливим підходом до пошуку медичної інформації. Ще однією з причин є висока вартість навчання, наприклад, англійської мови в Україні. Зазвичай, вартість індивідуальних занять з викладачем англійської мови коливається від 200 до 1000 гривень за годину в Україні. Ціни можуть варіювати в різних регіонах і залежати від досвіду та кваліфікації викладача. Якщо ви вибираєте групові заняття, вартість може бути нижчою, від 100 до 500 гривень за годину, залежно від кількості учасників групи та рівня навчання.

Як вдалося з'ясувати, у м.Харків існує 180 загально освітніх шкіл, 28 приватних та шкіл з поглибленим вивченням іноземних мов. Згідно до навчальної програми, у загально освітній школі на вивчення іноземної мови відводиться 3 години на тиждень з 1 по 11 класи, що дорівнює 102 годинам на рік. В одному з приватних ліцеїв – 4 години з 1 по 4 клас, а з 5 класу з 4 годин дві години приділяють вивченню іноземної граматики, а дві – усній практиці. Також, з 5 класу додається друга іноземна мова. З 9 класу відбувається розподіл дітей на тих, хто поглиблено вивчає точні науки та тих, хто вивчає іноземну мову.

Продовження в наступному номері…

http://www.kharkivosvita.net.ua/

https://knmu.edu.ua

https://karazin.ua

Автори:

Ольга Петюніна, провідний науковий співробітник відділу профілактики та лікування невідкладних станів у Державний Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Ганна Ісаєва, старший науковий співробітник у Державний Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Жанна Сотнікова-Мелешкіна, завідувачка кафедри гігієни та соціальної медицини у Харківському національному університеті імені Василя Назаровича Каразіна, доктор медичних наук, професор.

Дизайн дослідження, оброблення статистичних даних – Петюніна, Ісаєва. Створення опитувальників, оброблення статистичних даних – Сотнікова-Мелешкіна. Написання тексту – Петюніна, Ісаєва, Сотнікова-Мелешкіна.

continua na próxima edição...

У 1930-ИХ МИ ВВЕЛИ 1100 ЧОЛОВІКІВ ДО СВЯЩЕНСТВА, ЩОБИ НИЩИТИ ЦЕРКВУ ЗСЕРЕДИНИ», - СВІДЧЕННЯ КОЛИШНЬОЇ КОМУНІСТКИ

Відомий польський публіцист Ґжеґож Ґурни колись на сторінках порталу wpolityce.pl пригадував про механізми діяльності комуністичної агентури, яка була покликана знищувати Церкву зсередини. Ці механізми у свій час описала Белла Додд, колишня комуністка, яка згодом стала католичкою.

Зокрема, Додд під присягою зізналася, що комуністична агентура нелегально увела до священицького стану Римсько-Католицької Церкви значну кількість молодих комуністів, атеїстів і гомосексуалістів: «В 30-х роках впровадили 1100 чоловіків до священництва, щоби нищити Церкву зсередини. Йшлося про те, щоби ті люди були висвячені, а потім піднімалися би по сходах влади і впливу як прелати і єпископи» – засвідчувала під час судового слухання Белла Додд, важлива діячка американської комуністичної партії, яка навернулася в католицизм завдяки архиєпископу Фултону Шінові.

Публіцист звертає увагу на те, що ті особи, які стали інфільтрованими агентами в лоні Церкви, приймали відповідні рішення не лише з ідеологічних поглядів. Адже визначені для них завдання не були складними, при цьому вони отримували безплатне помешкання, також грошові засоби і доступ до вірних, у тому числі, до великої групи молодих хлопців.

«Ризики виявлення агентів були мінімальними, бо вони не повинні були контактувати з центром і виконувати конкретні завдання . Вистачало, що вели подвійне життя», – роз'яснює Гурни.

Цікаво, що ініціатором впровадження комуністичної агентури до Католицької Церкви був Йосип Сталін. Публіцист нагадує про свідчення Белли Додд, яка звертала увагу на те, що керманич СРСР в молодості був семінаристом і досконало усвідомлював, яку роль в житті багатьох людей відіграє релігія і Церква. «То він наказав залучати людей без віри і моральності, щоби згідно з засадами мистецтва війни Сунь Цзи розкладати суспільство ворога зсередини", – говорила Белла Додд.

Гжегош Гурни як висновок приводить слова американського публіциста Міхаеля Воріса. Останний нагадує слова Матері Божої з Фатіми. «Матір Божа застерігала у Фатімі, що комунізм поширить свої помилки по цілому світу, проникне до Церкви через гомосексуальних чоловіків , які хочуть знищити її, знищуючи священництво. Чи хтось має краще пояснення?» – написав у свій час Міхаель Воріс на порталі „Church Militant".

Кілька слів про особу Белли Додд (1904 -1969). Белла – викладач, юрист та активіст профспілки, член Комуністичної партії Америки та Союзу вчителів Нью-Йорку, активна антикомуністка після виключення з партії у 1949 році. В свій час Додд, вступила до лав комуністів, оскільки була анти-фашистом, та вважала, що світова комуністична спільнота є основною силою, яка бореться з фашизмом. У 1945 році подала заяву про виключення з Комуністичної партії, але їй відмовили. В кінці 1947 року Додд стало відомо, що питання про її виключення з партії на розгляді. 17 червня 1949 року вона отримала дзвінок від Associated Press: «До нас надійшло повідомлення від Комуністичної партії щодо вашого виключення з членів. Тут написано, що ви проти чорношкірих, пуерториканців, робітників, антисемітка, та захисник власника нерухомості. Чи маєте ви якісь коментарі?» Додд не дала коментарів. Її виключили, нібито, за представництво власника нерухомості в юридичному спорі з орендарем, що було порушенням положень партії проти визнання чи захисту права на приватну власність. 10 березня 1953 року Додд дала свідчення у телевізійних слуханнях Підкомітету з внутрішньої безпеки Сенату Сполучених Штатів про проникнення Комуністичної партії до профспілкових та інших установ США. Наступного дня газета «Нью-Йорк Таймс» опублікувала "Белла Додд стверджує, що червоні отримали консультативні посади у президента". Додд засвідчила, що "комуністи отримали посади у законотворчих органах Конгресу та у середовищі консультантів президента Сполучених Штатів".

Повертаючись до теми підривної діяльності комуністів щодо Католицької Церкви, то уже у наші дні доктор Еліс фон Хільдебранд у своєму інтерв'ю коментує: «Белла Додд проголошувала промову у Оранджі, Каліфорнія, в якій вона заявила публічно, я повторюю, публічно, що протягом двадцятии років комуністичної діяльності було завербовано 1100 молодих людей, що не мали ні віри, ні моралі, але вступили до семінарій. Вони були настільки бездоганно треновані, що було дуже важко виявити їх, оскільки в багатьох питаннях вони справляли враження, ніби були справді віруючими. Трохи отрути тут, трохи там, і найманець вже ширить сумніви. І вони це робили дивовижно»

«Еліс фон Хільдебранд показала письмове свідчення, під присягою підписане Беллою Додд, яке підтверджує, що усі ці заяви – правда». Деякі тези з лекцій доктора Белли Додд в Університеті Фордхема в 1953 році:

«В кінці 1920-х і 1930-х років я особисто ввела у духовенство 1100 осіб, щоб послабити Католицьку Церкву зсередини… Ідея полягала в тому, щоб ці люди були висвячені та просувалися на відповідні посади, де вони б мали вплив і владу: монсеньйори та єпископи … Зараз вони перебувають на найвищих позиціях, де працюють над тим, щоб забезпечити зміни порядку, які мають знизити ефективність Церкви у протидії комунізму. Ці зміни будуть настільки кардинальні, що ви навіть не впізнаєте Католицьку Церкву… З усіх світових релігій Католицька Церква була єдиною, кого боялися комуністи, бо вона була їх єдиним реальним противником…

Вся ідея полягала в тому, щоб знищити не інститут Церкви, а скоріше віру людей, і навіть використовувати інститут Церкви, якщо це можливо, для знищення віри шляхом просування псевдорелігії. Щось, що б нагадувало католицизм, але було б штучним… Після того, як віра буде знищена, Церкві припишуть комплекс провини …, який би визначив "Церкву минулого" як гнітючу, авторитарну, повну забобонів, зарозумілу, яка стверджує, що є єдиним володарем правди, і відповідальною за протиріччя між усіма релігійними організаціями століттями…

Це було необхідно для того, щоб присоромити церковних лідерів і примусити їх "відкритись світу" і більш гнучко ставитись до всіх релігій і філософій. Тоді комуністи використали б цю відкритість, щоб підірвати Церкву».

Чи мав шанс на успіх описаний вище план ворога? У випадку окремих людей чи певних церковних структур – можливо. У випадку цілої Церкви, яка є Містичним Тілом Христовим, – жодних. Не зважаючи на стрімкий процес всеохоплюючої деградації людської цивілізації, який ми спостерігаємо протягом останніх десятиліть, у Церкві вистачає героїв віри – богопосвячених і мирян, готових воювати за Христа, а сама Церква незмінно залишається Єдиною, Святою, Вселенською і Апостольською. Бо Церква – Екклезія не є ділом рук людських і, подорожуючи фізично в цьому грішному світі, не підвладна та не належить йому. І як стверджує Катехизм Католицької Церкви, «760. Світ був створений задля Церкви», – говорили перші християни. Бог створив світ, щоб він мав співпричастя в Його Божественному житті, співпричастя, яке здійснюється через «скликання» людей у Христі, а це «скликання» є Церквою. Церква є метою усього, і навіть скорботні події, такі, як падіння ангелів і гріх людини, були допущені Богом тільки для того, щоб дати Йому нагоду і спосіб розгорнути силу Його правиці, усю міру любові, яку Він хотів дати світові:
«Як воля Божа є дією і цей чин називається всесвітом, так Його наміром є спасіння людей, і цей намір називається Церквою»…

Джерело: Християнська служба порятунку

19 липня 1945 року більшовиики замордували о. Августина Волошина, греко-католицького священика

Батько Карпатської України Августин Волошин — педагог, доктор, священник, просвітник та політик всупереч планам Гітлера проголосив незалежну Карпатську Україну і став її президентом. За часів угорської та радянської окупації він не па мить не припиняв боротьби. 19 липня 1945 року прийняв мученицьку смерть у московській бутирці. З 2002 року Герой України.

Августин Волошин з'явився на світ 17 березня 1874 року в селі Келечин комітату Мармарош, що тоді був складовою Австро-Угорської імперії (нині це Міжгірський район Закарпатської області України). «Село оперізують високі гори з густими лісами. Через село тече невеличка ріка, повз котру проходить дорога… В селі є около сто хат. Хати построєні із смерекових дерев і покриті по більшій части соломою…», — так описував рідне село Келечин о. Августин. У цих мальовничих краях минало дитинство малого Густі — так кликали його три сестрички, «отець милий» і «солодка мати» (так зворушливо називав він своїх батьків згодом у своїх творах). Дитинство його і справді було щасливим — чудова природа Срібної Землі (як поетично звуть Закарпаття), тепла дружня сімейна атмосфера. Батьки — інтелігентне освічене священиче подружжя — змалечку заохочували діток до праці, вчили бути милосердними, розуміти чужий біль. Батьки були національно свідомими українцями (за тодішньою термінологією, русинами), походили з лібертинів — тобто колишніх залежних селян, які стали вільновідпущениками. Тато, Іван Волошин, служив священником Греко-Католицької Церкви. Свого сина він виховував у дусі християнської моралі та українського патріотизму.

Тож не дивно, що після восьмикласної гімназії в Ужгороді Августин вступив на теологічний факультет Будапештського університету. Та через хворобу довелося повернутися до Ужгорода, де він закінчив богословську академію. У 1896 році одружився з 18-річною Іриною Пстрик, донькою професора Ужгородської гімназії та нащадком відомого закарпатського поета Олександра Духновича. Дітей подружжя ніколи не мало, але шлюб був щасливим. Ірина в усьому підтримувала чоловіка, сама займалася викладацтвом і благодійністю, організовувала безкоштовні обіди для дітей незаможних селян, опікувалася сиротами та проблемами жіночої освіти. Вона передчасно пішла з життя — у 1936 році від злоякісної пухлини вуха.

У 1897 році Августин Волошин був рукоположений на священника і розпочав свою душпастирську діяльність в Цегольнянському храмі Ужгорода. Одночасно Августин Волошин продовжує навчання, і в 1899–1900 роках закінчує Вищу педагогічну школу в Будапешті та отримує диплом викладача математики і фізики в середніх навчальних закладах.

Як греко-католицький священик, подвижник оберігав традиційний обряд і виступав проти священиків, котрі намагалися латинізувати церковне життя Закарпаття. Наполягав на збереженні кирилиці: «Обвинувачую тих греко-католиків, які інформували уряд, що з нашим народом і нашою мовою можна пускатися в таку погану гру, прикладу якої не знаємо. Турки не накинули своєї азбуки своїм підданим… Але "патріотичні добродії" вибрали нас, русинів, щоб лишити нашу особливість, примушуючи нас прийняти негідний алфавіт». У результаті цих зусиль кирилицю було відстояно.

Великим прикладом для отця-доктора був митрополит Андрей Шептицький; не раз отець Августин говорив про нього як про життєвий дороговказ, людину, що змогла зберегти рівновагу між розумом і серцем та збагнула суть патріотизму, сила якого лише в ділах.

Педагогічна кар'єра отця Августина Волошина

Період 1900–1939 років став найплідніщим у житті Августина Волошина. Він проявив себе і як педагог, і політик, і громадський діяч, і видавець. Із дипломом будапештської Вищої педагогічної школи став професором, а потім і директором Ужгородської учительської семінарії. Активно протистояв посиленій мадяризації Закарпатського краю, виступаючи проти латинської абетки та в оборону кирилиці. Налагодив випуск українськомовної газети «Наука» (потім «Свобода»). У 1920-1930-х багато зробив для викриття Голодомору в Радянській Україні й інформування про це світової громадськості.

Августин Волошин відомий і як автор щонайменше 42 книг. Серед них — шкільні підручники та посібники, політичні й релігійні праці, художні твори для дітей та драми, які ставилися на сцені навіть у Празі. Зокрема, «Методическая грамматика карпаторусского языка для народных школ»(1899), „Читанка для угро-русской молодежи" (1900), „Азбука" (1904), „О письменном язицѣ подкарпатських русинов" (1920), „О соціяльном вихованню" (1924), „Коротка історія педагогіки для учительських семінарій" (1931), „Педагогічна психологія" (1935), „Методика народно-шкільного навчання" (1935), „Коротка історія психології" (1937). Водночас Волошин видавав кілька газет і журналів, зокрема і єдину свого часу руську газету „Наука" сприяв друкуванню книг, був одним з засновників товариства „Просвіта" і брав активну участь у його діяльності.

Як згадував Василь Гренджа-Донський: «Найбільшою заслугою о. Волошина є те, що в ті часи найбільшої мадяризації пише і видає книги, шкільні підручники і редагує майже єдину на той час газету „Наука"… Августин Волошин — найбільший наш муж наших нових часів, не зробив жодної кар'єри, хоч його широке знання, досвіди й здібності та великі заслуги просто предестингували його на найвищі достоїнства».

Доктор, професор о. Августин Волошин написав чимало ґрунтовних праць, які свідчать про його ерудицію в галузях мовознавства, літературознавства, історії, культури, соціології, політології, богослов'я тощо: «Що хоче угро-руський народ» (1918), «О письменном языці подкарпатських русинов» (1921), «Дві політичні розмови» (1923), «Памяти Александра Духновича», «Релігійні відносини на Підкарпатській Русі» (1930), «Про шкільне право будучої держави» (1942) та інші.

Як літератор, він написав побутові драми «Марійка Верховинка», «Без Бога ні до порога», історичну драму «Фабіола», п'єсу «Князь Лаборець», драму «Син Срібної Землі Юрій Довжа», оповідання «Люби своє» та інші твори, переклав українською мовою твори святого Авґустина, уклав малу Біблію, малий біблійний катехизм для нижчих класів народної школи, молитовник для української еміграції в Празі тощо.

Цінні матеріали з історії, культури, господарського, релігійного, громадського і політичного життя Закарпаття публікувалися на сторінках календаря-альманаху «Місяцеслов», який Августин Волошин видавав із 1902 року, газети «Наука», яку він редагував з 1903 р. (з 1907 р. виходив і додаток до неї «Село»), перейменованої у 1920 році на «Свободу», а в 1938 році — на «Нову Свободу». Був також засновником видавництва «Пчілка» і редактором журналу «Пчілка», в якому публікувалося дуже багато матеріалів з історії, культури і природи краю, одним із редакторів Наукового збірника тов-ва «Просвіта» в Ужгороді (1922–1938), що й досі залишається найповажнішим періодичним науковим виданням за всю історію Закарпаття.

Великою заслугою Августина Волошина як публіциста є оборона ним рідної мови та національної символіки українського народу: синьо-жовтого прапора, державного гербу Тризуба, гімну «Ще не вмерли в Україні…» Статті на цю тему друкувалися в газеті «Свобода» та інших виданнях.

Значну роль відіграв Августин Волошин в економічному відродженні Закарпаття, розуміючи, що саме в цій ділянці — основа політичної незалежності і культурного розвитку. Він багато зробив для створення кооперативів, став засновником і головою Крайового кооперативного союзу, Підкарпатського банку, асекураційного товариства «Бескид», фабрики дзвонів «Акорд» в Ужгороді, фабрики свічок «Геліос» у Горянах, фабрики сірників у Чинадієві тощо.

Був великим благодійником і жертводавцем. У 1932 році разом із дружиною Іриною пожертвував 300 тис. крон на сиротинець «Нова родина» в Ужгороді і 100 тис. крон для бідних та подарував під сиротинець свій будинок в Ужгороді (нині це вул. Августина Волошина, № 36). Відповідно до заповіту, засвідченого 19 серпня 1944 року у Празі міністрами Карпатської України Степаном Клочураком і Миколою Долинаєм, Августин Волошин увесь свій маєток, заощадження готівкою і на банківських рахунках заповідав єпархіальним училищам, учительським семінаріям, сестрам Василіянкам, сиротинцям Карпатської України.

Центральною постаттю був Августин Волошин і в громадському житті Закарпаття, зокрема, на ниві культури й освіти. Досить згадати його подвижницьку працю у двох українських громадських інституціях — крайовій «Просвіті» і «Учительській громаді», засновником і провідником яких був і які відігравали визначну роль у розвитку культури, освіти та освідомленні закарпатських українців.

Великі його заслуги у спорудженні в Ужгороді Народного Дому товариства «Просвіта», заснуванні першого на Закарпатті українського професійного театру «Руського театру товариства „Просвіта", видавничій діяльності „Просвіти", організації читалень по всьому краю, проведенні просвітянських з'їздів, свят, зльотів молоді тощо. Не було такого просвітянського заходу чи події, на яких би з яскравою промовою не виступав Августин Волошин. Кожний його виступ — це ціла програма розвитку духовного і культурного життя Закарпаття.

Велику просвітницьку роботу здійснила «Учительська громада», заснована в 1930 році на противагу «Учительскому товариществу Подкарпатской Руси» (що штучно намагалось проводити неприйнятну для місцевого населення політику русифікації карпатоукраїнців). Якщо у рік заснування в ній нараховувалося 220 членів, то в 1937 році — 1631, що становило понад дві третини всього учительського корпусу Закарпаття.

Політична кар'єра отця Августина Волошина

1923 року, коли Закарпаття за підсумками Першої світової війни вже відійшло до Чехословаччини, Волошин заснував і очолив українську Християнсько-народну партію. Вона поєднувала соціальні гасла (захист інтересів українського селянства) із політичними — боротьбу за надання автономії Закарпатському краю. Як представник цієї політичної сили Волошин обирався до складу чехословацького парламенту, де за його участі ухвалили важливий закон про кооперацію. Домігся надання державної допомоги священникам.

«Наша програма ясна і чітка. Нікому не хочемо робити кривди, хочемо, щоб у нашій країні запанувала правда, право й справедливість! Хочемо, щоб перестала біологічна політика нищення всього, що є українське», — виголосив Августин Волошин на конгресі Першої Центральної Руської Народної Ради 4 вересня 1938-го.

Пік політичної кар'єри Августина Волошина припав на 1938–1939 роки. Саме тоді після «Мюнхенської змови» Чехословаччина увійшла в період тяжкої політичної кризи й зрештою була змушена погодитися на створення автономного уряду Підкарпатської Русі. Спочатку його очолював мадярофіл Андрій Бродій, а Волошин входив до складу уряду на правах державного секретаря. Але дуже скоро чеська влада заарештувала Бродія за звинуваченням у проугорських симпатіях. Новим прем'єр-міністром краю 26 жовтня 1938 року став Августин Волошин, який сформував уряд виключно з прихильників українського руху. Про свій політичний курс він одразу заявив: «Ми віримо, що великий 50 мільйоновий український народ підійме й надалі своє велике слово і не допустить, щоб наші віковічні вороги накладали на нас пута, знов садили нас в тюрми».

Поява цієї декларації зумовила цілу низку українських маніфестацій в Галичині на підтримку Закарпаття.

«Волошина часто представляли як типового духовника-політика-дипломата з часів Ренесансу. Але цей образ рішуче фальшивий, — писав паризький часопис „Ле Пті Парізієн" в лютому 1939-го. — Отець Волошин зовсім не подібний до того рафінованого духовенства, що засліплювало королівські двори своїм блиском та дорогоцінностями. Батько Волошин між населенням дуже об люблений і сам він — розумний реаліст. Він ані мрійник, ані фанатик».

Діючи в надзвичайно складних умовах (нестабільна політична й економічна ситуація, окупація Угорщиною частини Закарпаття, відповідно до Віденського арбітражу), Волошин зумів заслужити повагу та навіть любов значної частини населення. Зарубіжні журналісти, які відвідали Закарпаття в той час, писали: «Людина на своєму місці. Український нарід виявив для нього таку любов і таке признання, що назвав його „батьком народу". Цієї назви не устійнив ніякий закон — вона створена народом».

15 березня 1939 року в Хусті було проголошено незалежність Карпатської України. Августина Волошина обрано президентом новопосталої держави. Державною мовою Карпатської України проголошувалася українська, державним прапором — синьо-жовтий, а державним гербом — сполучення крайового герба з національним. Державним гімном проголосили «Ще не вмерла Україна». Але угорська окупація, яка водночас розпочалася з дозволу Гітлера й мовчазної згоди Сталіна, поклала край нетривалому існуванню незалежної української держави на Закарпатті.

(БУДЕ ПРОДОВЖЕННЯ В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ)

CULTURA ATEMPORAL

TALITA SENIUK
HISTORIADORA

Olena Kulchytska

Nascida em setembro de 1877 na cidade de Berezhany em Ternopil, Olena Kulchytska, foi uma artista ucraniana incrível, além de ser professora e uma ativista civil que soube viver sem chamar muito a atenção do governo soviético.

De família nobre, seu pai era advogado e figura pública, o que significou uma infância tranquila. Depois de terminar seus estudos primários, ela frequentou a Escola de Artes e Ofícios de Lviv, onde se apaixonou pela Arte.

Complementou seus estudos nessa área entre 1901 e 1908, participando de estúdios de artistas particulares e na Escola de Desenho Industrial de Viena.

Em 1909 promoveu sua primeira exposição em Lviv; entre as obras havia xilogravuras, gravuras, aquarelas e filigranas. Olena soube combinar elementos da arte ocidental ucraniana, em especial dos Hutsuls, com as inovações europeias que eclodiram naquele momento.

Viajou para Munique, Londres e Paris buscando conhecimento. Logo, Cracóvia, Varsóvia, Roma, Berlim, Toronto, Viena, Praga, Helsinque, Chicago, Poznan e Kyiv solicitavam sua presença. Lecionou Arte nesse período em várias escolas e, durante a década de 1920 dedicou-se à ilustração de livros. Entre os que participou, contam os de Franko, Kotsiubynsky e Stefanyk; além de mais de setenta livros infantis diversos.

Até 1938 aliou suas aulas nas escolas com a vida artística. Embora não concordasse com o Regime Stalinista, Olena soube se desvencilhar de qualquer tentativa de colocá-la como uma inimiga de estado. Em 1948 ela ingressou na cátedra do Departamento de Gráficos do Instituto Poligráfico Ucraniano.

Viajou pela Ucrânia para coletar amostras de roupas de diferentes épocas e aldeias, para aprender mais sobre cada região étnica. E claro, isso se refletiu também nas suas aquarelas. Dois anos depois, em 1950, ela doou sua coleção particular de três mil obras para o Museu de Arte Ucraniana de Lviv.

Em 1951 foi eleita deputada da Verkhovna Rada, a pedido de vários artistas. No ano seguinte, foi expulsa do Instituto Poligráfico Ucraniano. Passou a fazer parte da resistência ao Regime Soviético, auxiliando famílias que tiveram membros deportados para a Sibéria. Manifestou-se contrária a muitas prisões injustas de ucranianos, pedindo suas libertações.

Como não se casou, ela sempre esteve muito ligada à sua irmã, Olga, que foi retratada em diversos quadros. Juntas, para descontrair, desenharam e confeccionaram tapetes kilim (tapetes de dupla face, usados muitas vezes para se ajoelhar durante as orações), totalizando aproximadamente oitenta exemplares.

Olena acreditava que a melhor forma de popularizar a arte era através da reprodução delas nos cartões postais. Gostava de retratar as cenas do cotidiano, repletas de composições coloridas e interessantes. Em meados de março de 1967, descobriu que tinha sido escolhida para receber o Prêmio Shevchenko, mas infelizmente, ela não pôde recebê-lo, pois faleceu logo depois, em 8 de março.

Suas principais obras são Crianças no prado (1908), Retratos de sua irmã (1912), Autorretrato (1912), Crianças com velas (1913), Árvores de maçãs florescendo (1928), Prados de montanha (1925). Entre aquelas ligadas diretamente às questões étnicas, há trajes folclóricos das regiões ocidentais da Ucrânia e Arquitetura folclórica das regiões ocidentais da Ucrânia, ambas de 1959.

Em 1971, no seu apartamento em Lviv, foi fundado o Museu Memorial Kulchytska em sua homenagem. Claro que existem trabalhos dela espalhados por toda a Ucrânia também, pois ao todo, são seis mil obras.

Для бабусі, мами і дівчини

Por Julia Regina Bordun Bertoldi

Neste período em que a Ucrânia sofre com a invasão e resiste com força e coragem a tantos ataques, a sua história, a sua cultura e os seus costumes estão em evidencia em todo o mundo. Nas manifestações pró Ucrânia há sempre alguém com algum símbolo que remete a riqueza milenar preservada com muito zelo pelo seu povo. Os trajes típicos ucranianos carregam consigo grandes significados com importantes características da sua região. O processo de criação de cada elemento do vestuário é um ritual de expressão dos artesãos e das características do seu povoado, dos seus valores e crenças. Se diferenciam nas minúcias do recorte, dos bordados e tecidos, nos adereços como arranjos de flores, acessórios e colares. Um dos adereços mais usados fora do conjunto de um traje ucraniano e que dá um aspecto agradável em outras opções de vestimenta é o colar.

A Professora de Artes Visuais, Artista Plástica e membro do Dicionário de Artes Plásticas do Paraná, ***Andréa Cedor Schultz***, nascida em União da Vitória/Pr e residente em Curitiba/Pr, iniciou um estudo sobre a origem dos colares ucranianos, pois a descendência ucraniana e as práticas artísticas como o desenho e a pintura, a aproximaram da arte manual dos colares étnicos e eventualmente participa de feiras de artesanato na comunidade.

Andrea nos conta sobre "*A ORIGEM DOS COLARES e* que a palavra "colar" provém do latim, "collum", e significa pescoço. Os acessórios e joias fazem parte da história da humanidade desde tempos remotos e portanto, não há apenas uma definição para a sua origem, mas se sabe que é um acessório de longa data e que sempre fez parte do embelezamento dos seres humanos. Geralmente eram elaborados no processo manual e os materiais utilizados eram o que tinham à mão, como: cordas, conchas, galhos, pedras e dentes de animais. Com o passar dos anos, a forma de produção modernizou-se e sofisticou-se. O formato manual ainda é a grande produção, porém a variação de materiais trouxe mais sofisticação na produção com a lapidação de pedras preciosas e do uso de metais. Além da forma decorativa, as razões para a utilização de adereços sempre estiveram ligados a comunicação entre grupos, seja na forma religiosa, artística ou social. Os adereços servem para marcar diferentes situações como hierarquia, posição e função social, status de relacionamento, étnica, artística, temática, proteção, culto a crenças e mitologias.

As primeiras evidências de colares datam de cerca de 100.000 anos atrás, e foram encontradas em todo o mundo. Os colares eram feitos de uma variedade de materiais, incluindo conchas, dentes, ossos, pedra e metal. Os homens primitivos, usavam o colar como amuleto, para ornamentar e ao mesmo tempo, receber sorte. Possuem uma longa e rica história e são usados por pessoas de todo o mundo para fins decorativos, simbólicos e religiosos. A simbologia dos colares difere para cada região do mundo:

- Na Mesopotâmia era considerado objeto de luxo, já que se tratava de algo raro. Os colares também são usados para expressar amor, amizade e lealdade.
- No Egito antigo, os faraós usavam colares de ouro e pedras preciosas como símbolo de seu status divino.
- Na China antiga, os colares de jade eram usados como amuletos de proteção contra o mal.
- Na cultura cristã, o colar de crucifixo é usado como um símbolo da fé em Jesus Cristo
- Na cultura ucraniana, os colares são muito utilizados para compor figurinos folclóricos, religiosos, sociais e festivos. São muitos os modelos, significados e materiais.

Dentre as muitas opções, dois estilos merecem destaque. Um dos mais antigos na Ucrânia é o de contas vermelhas chamado de ***коляска*** (Kolyaska). De tradição antiga, é mais do que um adorno decorativo. Esse colar é um símbolo da cultura, da identidade e de esperança. As bolas vermelhas, dependendo da região são usadas como amuletos de proteção e em outras, representam cultura, esperança, orgulho, patriotismo e a resistência do povo ucraniano.

O outro estilo são os colares feitos em tear com miçangas padronizadas e geralmente com desenhos geométricos que são chamados de ***Гердан*** (Gerdan). Cada elemento do ornamento tinha um significado profundo e diferentes padrões. Inicialmente, era usado como um talismã e foi igualmente uma decoração feminina e masculina. Ornamentos especiais com símbolos apropriados foram tecidos nele e, em vez de um medalhão, um espelho ou um ícone foi anexado."

A beleza dos elementos decorativos é uma adição harmoniosa à roupa, seus acessórios sejam simples ou sofisticados, são ornamentos que simbolizam a identidade de um povo criativo e habilidoso. Cada detalhe é um reflexo da alma ucraniana.

Andrea complementa: "Mais do que contas coloridas, o colar é uma forma de valorizar a cultura, a identidade e de esperança do povo ucraniano." Entrevistada: Andréa Cedor Schultz

Fotos acervo pessoal

Imagens 1, 3, 4, e 5 - Colar de contas vermelhas коляска (Kolyaska)
Imagem 2 – Colar Гердан (Gerdan) – De tear e geométrico.

IRMÃ ANATÓLIA, UM ANJO DE MISERICÓRDIA

Os ensinamentos de Irmã Anatólia, na área da saúde foram de grande valor e importância para as Irmãs. Ela estava sempre voltada para os doentes e pobres, cuidando de suas feridas físicas e espirituais. Certamente que os ensinamentos de Jesus ecoavam na sua vida, no seu olhar compadecido, mas, iluminado pelo olhar do Senhor, seus ouvidos atentos no clamor dos necessitados como foi Jesus: ***"Filho de Davi, tem piedade de mim! Jesus parou e mandou que lho trouxessem. Chegando Ele perto, perguntou-lhe: Que queres que te faça? Senhor, que eu veja. Jesus disse: Vê! Tua fé te salvou"*. Lc 18,39-41**

As Irmãs que entraram nesta fileira não mediam esforços para amenizar os sofrimentos do povo que tinha grande estima e credibilidade no atendimento ministrado por elas.

Em cada Casa que ia sendo fundada, tinha uma Irmã preparada e destinada ao atendimento dos doentes. A maioria das Comunidades mantinha atendimento aos idosos e doentes..

Pode-se entender melhor a importância do cuidado aos doentes, escutando Jesus falar com um doutor da Lei a respeito do que fez o samaritano:

***"Aproximando-se, atou-lhe as feridas, deitando nelas azeite e vinho; colocou-o sobre a sua montaria e levou-o a uma hospedaria e tratou dele".* Lc 10,34**

Assim pode-se concluir que o serviço de saúde é grande, valorizado e visto como um campo de extraordinária missão caritativa. Visualiza-se o trabalho das pioneiras e das demais Irmãs da área da saúde, nas obras que foram implantadas e destinadas ao cuidado dos enfermos e dos idosos.

Esse foi o legado deixado, pela Fundadora, Irmã Josafata Hordachevska, SMI, primeira Enfermeira da Congregação e pela Irmã Anatólia Tecla Bodnar, a primeira que atuou no campo da saúde na Província Brasileira. Portanto, é dever das Irmãs Servas de Maria Imaculada dar continuidade a esta nobre missão.

A missão em Prudentópolis, PR, acontece desde 11 de abril de 1911. O cuidado aos doentes era feito a domicílio, no Barracão e nos Hospitais já mencionados nos artigos anteriores.

Neste Município continuam atendendo os doentes no Hospital Sagrado Coração de Jesus, e em Barra Bonita, prestando serviços de enfermagem no Posto de Saúde e a domicílio desde 1983;

Na Vila Madre Anatólia, em Prudentópolis, PR, encontram-se Irmãs idosas que conheceram a Irmã Anatólia, foram formadas por ela, ou receberam atendimento de saúde, lembram o 5º Hospital onde ela trabalhou. São testemunhas vivas de seus ensinamentos, trabalhos de caridade, doação no atendimento aos doentes e pobres.

Seguindo as orientações feitas pela Irmã Anatólia, lembramos aqui, algumas Irmãs as quais marcaram presença forte com seus trabalhos e doação: Irmã Leoni Dobrovolski e Irmã Andréia Satarepravo, em Ivaí e Ponta Grossa; Irmã Nazária Lozovei em Antonio Olinto; Irmã Eugênia Muzetcha em Itapará, Irati. E tantas outras Irmãs que por anos, prestaram atendimento nos Hospitais, as quais deixaram eternas as recordações. Acreditamos que Jesus também se lembra delas, porque Ele diz: ***"Vós sois a luz do mundo. Assim, brilhe vossa luz diante dos homens para que vejam as vossas boas obras e glorifiquem vosso Pai que está nos céus".*** Mt 5, 14-15

Ir. Maurícia Gaiovis, SMI

Coluna do Embaixador Tronenko

Rostyslav Tronenko

Caros leitores,

O tempo passa, assim costumamos de dizer, mas, na verdade, nós estamos passando e fazemos isso aqui na Ucrânia entre os alarmes aéreos, noites sem dormir, se entristecendo por causa de alto preço humano que pagamos pela nossa liberdade e independência, e se alegrando a cada pequena vitória que está aproximando a nossa grande vitória nessa guerra.

Afinal, cada um de nós ou está no front ou está ajudando àqueles que estão lutando por todos nós.

Continuo apresentar a vocês os discursos proferidos pelo Presidente da Ucrânia Volodymyr Zelenskiy durante suas visitas curtas, mas intensas aos nossos aliados mais próximos que garantem à Ucrânia o seu apoio politico, econômico e militar.

Gostaria tanto que um dia ele poderia discursar no Congresso Nacional do Brasil. Quem sabe, talvez, vai chegar esse dia.

Enquanto isso, agradeço a vossa atenção e não esqueçam que lendo os discursos dele, vocês também fazem parte da resistência ucraniana!

Boa leitura!
Rostyslav Tronenko
Embaixador da Ucrânia

Quando a invasão do mal aconteceu, a Ucrânia acreditou na Dinamarca e obrigado por acreditar em nós - discurso do Presidente da Ucrânia aos membros do Folketing (Parlamento) da Dinamarca

Sr. Presidente!
Sra. Primeira Ministra Mette!
Senhoras e senhores, deputados, funcionários do governo, diplomatas!
Todos que estão aqui hoje.
E, claro, jornalistas!

Aqueles de quem depende se uma nação, uma grande nação, em um determinado momento específico, um momento muito importante, ouve a alma de outra.

Caro povo da Dinamarca!

Estou aqui hoje com minha esposa, com a equipe, para agradecer. Agradecer a todos vocês pessoalmente por sua ajuda na batalha, a dura batalha, pelo bem da liberdade. Por ajuda nesta guerra, que a Rússia trouxe para nossa terra e que tanto deseja - ainda deseja! - jogar dentro de casa de outras pessoas também. Tenho certeza que vocês conseguem ver isso.

Agora, o mal russo ataca com dor e morte nas cidades e aldeias ucranianas. Mas ele diz abertamente que não se limitará à Ucrânia. Então, depois do nosso país, eles querem levar o sofrimento para a Europa. Depois para o mundo. Tenho certeza que vocês ouvem, vocês ouvem isso de Moscou. Todos os vizinhos da Rússia estão sob ameaça. Se a Ucrânia não resistir. O direito internacional não será revivido. Democracias do mundo - cada uma delas pode se tornar um alvo para mísseis, mercenários ou desestabilização. Tenho certeza que vocês sentem isso. Mas a Ucrânia mantém-se firme!

Quero que vejam, ouçam, sintam: a Ucrânia resistirá!

E não são apenas palavras. É um fato que decorre daquilo em que acreditamos. Nós! Ucranianos. Os dinamarqueses. Todos os europeus. Cada nação que está conosco. Resistindo aos golpes. Os golpes da guerra. E perseverando!

Quando Putin ordenou essa invasão, ele só acreditava no comprimento de suas colunas de veículos blindados. Na força das explosões de foguetes russos. No fato de que a crueldade é supostamente capaz de reescrever a história de um continente inteiro. Excluir este histórico. Empurra-lo para trás um século. Sim, para esmagar tudo o que torna nosso continente e nossos países pacíficos.

Ele acredita apenas na força, na força sem humanidade, literalmente na violência e, portanto, é mais fraco.

Acreditamos em algo completamente diferente. E é por isso que nos tornamos mais fortes. Todos nós! Junto com vocês!

Acreditamos na solidariedade humana comum. Ela na verdade permite destruir qualquer coluna de qualquer equipamento de qualquer ocupante. Porque quando você tem pessoas do seu lado, e quando a humanidade é um valor para você, e quando seus valores coincidem com os valores de outras pessoas, com certeza você encontrará todas as armas necessárias para se defender. Como nós encontramos. Como nós defendemos. Em particular, com a sua ajuda. Agradeço, muito obrigado, em nome de todos os ucranianos, de todos nós, Dinamarca, pela sua solidariedade!

Obrigado por toda a ajuda prestada à Ucrânia! Obrigado pelos "Arpões"! Os russos têm medo deles. Obrigado pelos "Caesars", os "Leopards" e os "Bradleys", os drones – sim, eles têm medo de drones – e a artilharia, os veículos de desminagem. Tudo isso serve à liberdade! Já está servindo! Serve para proteger a vida das pessoas. Pessoas, vida - é nisso que acreditamos. Quando você defende o direito das pessoas à vida, outras pessoas que valorizam a vida se juntam a você. E isso torna vocês juntos invencíveis! Agradeço a você, Dinamarca, por ajudar a Ucrânia a se tornar invencível!
A Ucrânia está mudando de "Javelins" e "Stingers" para "Patriots" e F-16.
F-16. Agradeço a você, Dinamarca, pelo F-16!

Houve um tempo em que alguns disseram que isso nunca aconteceria. Quando alguns disseram que você não deveria lutar. Quando não acreditaram em nós, não acreditaram em vocês, não acreditaram nas pessoas e disseram que você deveria congelar sua vontade de viver. Mas a humanidade se transformou em solidariedade. Solidariedade se transformou em liderança. Em particular, a sua liderança, Dinamarca. E é a liderança que multiplica nossa força coletiva.

As pessoas valorizam a força. A força ajuda. Mas o poder nem sempre é primário. O poder é uma consequência. Uma consequência de quem você é. E quem está com você. Quem você respeita. E quem te respeita. Quem você quer ver na sua casa. E quem quer ver você. Em quem você acredita. E quem acreditou em você. Acreditamos em você, Dinamarca. Obrigado!

O mal russo em grande escala está agora a recuar sob os golpes daqueles que a Rússia sempre apenas desprezou.
E, desdenhosamente, ela estava errada. Mas as pessoas não estão erradas agora quando a desprezam - esta Rússia. Que espalha o mal. Que nem faz distinção entre quem matar - uma criança ou um soldado. Ela quer usar a violência para substituir a lei. Ela foi contra nós. Ela foi contra todos nós e vocês. E a qual juntos respondemos: nós resistiremos!

Senhoras e senhores!
Caro povo da Dinamarca!

A Ucrânia acreditou em vocês quando esta invasão do mal começou. E agradeço por acreditar em nós. Quando apelei a vocês online pela primeira vez de Kiev em 22 de março do ano passado, e quando ninguém ainda sabia dizer o que aconteceria a seguir, meu apelo foi baseado na confiança. Na sua confiança. Recorri a vocês em busca de liderança, e vocês são líderes. Recorri a vocês em busca de apoio para superar a catástrofe provocada pela guerra, e vocês apóiam a Ucrânia com tudo de que ela precisa.

Dirigi-me a vocês dizendo que não é só na guerra que se deve pensar. Sabemos que haverá paz. Nós sabemos isso. Sabemos que podemos voltar ao normal. Para o que gostamos, o que amamos. E estou-lhe grato pelo fato de já estar a ajudar a Ucrânia na reconstrução. Muito obrigado Mette!
Em particular, ao nosso Mykolaiv, patrocinado pela Dinamarca. Você cumpre bem sua promessa. Obrigado!

Apelei para vocês no início da guerra em grande escala, mas já sabia que vocês não cederiam ao medo. E vocês defendem seus princípios, nossos valores e o futuro da Europa. Livres, pacíficos e, o mais importante, unidos. Europa, na qual vocês e eu sempre estaremos unidos apenas pela cooperação. Na União Europeia. Na OTAN. E entre nós - pela cooperação bilateral. Nós não permitiremos de ser divididos pelo mal de qualquer ocupação ou qualquer véu totalitário. Porque sempre protegeremos nossa liberdade e nunca perderemos nossa fé - fé nas pessoas, na humanidade e uns nos outros. Sempre nos ajudaremos a perseverar, não importa o que aconteça! E que este seja mais um dos nossos critérios de Copenhaga... O critério de quem ganha!

Obrigado, Dinamarca!
Agradeço ao seu povo maravilhoso - quase nossos parentes. Obrigado por nossos refugiados.
Por tê-los abrigado tão calorosamente - como uma família. Muito obrigado!
Obrigado, Sr. Presidente!
Caros deputados do Folketing!
Senhora Primeira Ministra Mette!
Muito obrigado!
Senhoras e senhores, jornalistas! Obrigado!

Glória à Ucrânia!

COLUNA DA REPRESENTAÇÃO CENTRAL UCRANIANO-BRASILEIRA

O Putinismo e o genocídio do povo ucraniano.

Neste ano de 2023 completam-se 90 anos do genocídio denominado Holodomor praticado por Josef Stalin, e outros dirigentes da época, contra o campesinato ucraniano, que ceifou pela fome a vida de 7 a 10 milhões de ucranianos. O genocídio é um termo jurídico que foi criado por Raphael Lemkin e aprovado pela Assembleia Geral das Nações Unidas, de 9 de Dezembro de 1948 e entrou em vigor na ordem internacional em 12 de Janeiro de 1951.

Diz a convenção que entende-se por genocídio os atos abaixo indicados, cometidos com a intenção de destruir, no todo ou em parte, um grupo nacional, étnico, racial ou religioso, tais como: a) Assassinato de membros do grupo; b) Atentado grave à integridade física e mental de membros do grupo; c) Submissão deliberada do grupo a condições de existência que acarretarão a sua destruição física, total ou parcial; d) Medidas destinadas a impedir os nascimentos no seio do grupo; e) Transferência forçada das crianças do grupo para outro grupo.

Esse crime também entrou no sistema jurídico nacional com a edição da Lei n. 2.889, de 1.º de outubro de 1956 e internacional estabelecido também em 1998 no Estatuto de Roma que criou o Tribunal Penal Internacional. E, como pelo Decreto n.º 4,338, de 25 de setembro de 2002, o Estatuto de Roma ingressou no sistema jurídico brasileiro, mais uma vez o crime de genocídio ingressa em nossa legislação. Além disso, em termos de constituição, estabelece o art. 3º como objetivo da República Federativa do Brasil a promoção do bem de todos de forma equitativa, independente da etnia ou raça. O art. 4º determina como princípio das relações internacionais o repúdio às práticas de racismo e genocídio, ademais o texto constitucional consagra esse objetivo e princípio constitucional como direito fundamental, indicando a edição de lei que regulamente a punição, bem como a indicação de que crimes dessa natureza são inafiançáveis e imprescritíveis, de acordo com o art. 5º, incisos XLI e XLII da CF/88.

Passados 90 anos, com a guerra de agressão russa em grande escala conta a Ucrânia, a prática do genocídio volta a se manifestar. O Dr. Azim Ibrahim diretor do New Lines Institute for Strategy and Policy em Washington DC , afirma "Desde o início da guerra, houve inúmeras acusações de que a Federação Russa está cometendo genocídio contra o povo ucraniano. No novo relatório do Instituto de Estratégia e Política "Novas Linhas" ("Novas Linhas"), elaborado em cooperação com o Centro de Direitos Humanos em Homenagem Raoul Wallenberg, apresentou uma análise jurídica abrangente das evidências e concluiu que a guerra travada pela Rússia é, na verdade, uma campanha genocida que visa a destruição do povo ucraniano como um grupo com uma identidade claramente definida. Em 2022, no início da guerra, o New Lines Institute e o Raoul Wallenberg Center publicaram um relatório histórico, elaborado por mais de 35 juristas e acadêmicos, sobre a questão da incitação da Federação Russa ao genocídio na Ucrânia e a obrigaçãode impedí-lo. Este relatório, publicado em maio de 2022, teve ampla cobertura na mídia internacional e foi utilizado em 13 parlamentos de diferentes países para reconhecer o caráter genocida desta guerra. Argumenta que a ampla disseminação de discursos de ódio e atos de incitação, especialmente por meio das mídias sociais, pode levar uma parcela significativa da população a endossar ou participar de atos genocidas. Além disso, um público constantemente exposto à retórica odiosa se tornará menos sensível à situação dos ucranianos como um grupo nacional. O relatório reforçou o caso da incitação aberta da Rússia ao genocídio, que é uma violação do Artigo 3(c) da Convenção sobre a Prevenção do Genocídio. Este relatório, preparado sob a direção da Dra. Christina Hook, enfatiza que as ações da Rússia foram além do simples incitamento e, na verdade, levaram à prática do genocídio. Durante a preparação do relatório, coletamos fortes evidências que indicam a intenção consciente da Rússia de exterminar o grupo nacional ucraniano no todo ou em parte. Isso inclui uma série de crimes como: assassinato em massa, tortura, deslocamento forçado, violência sexual sistemática e destruição do patrimônio cultural.

Além disso, essas atrocidades, combinadas com a demonização e desumanização sistemática da Rússia do grupo nacional ucraniano, sugerem fortemente a intenção genocida. Testemunhos de soldados e militantes russos que participaram diretamente das execuções de civis ucranianos em lugares como Bucha, Izyum, Staryy Bykiv e outros reforçam essas acusações. Numerosas valas comuns foram descobertas em várias regiões que estavam anteriormente sob controle russo e mais tarde foram libertadas pelas forças ucranianas. ....A deportação forçada de crianças ucranianas para a Rússia também foi documentada. A mídia estatal russa relata que mais de 5,3 milhões de pessoas, incluindo mais de 738.000 crianças, foram reassentadas da Ucrânia para a Rússia desde 24 de fevereiro. De acordo com estimativas ucranianas, de 150.000 a 300.000 crianças foram removidas à força. A Escola de Saúde Pública de Yale encontrou 43 campos para essas crianças, 32 dos quais são classificados como campos de reeducação, embora o número real seja provavelmente maior."

A Rússia está criando um sistema de tratamento ideológico e militarização da juventude nos territórios ocupados. Os alunos são forçados a acreditar que Kyiv começou a guerra. Como parte do curso está a ideia da Rússia como uma civilização separada com seu próprio caminho especial. a Rússia é um estado-civilização separado cujos principais valores são estabilidade, missão, responsabilidade e justiça. As principais características que o tornam único são seu tamanho, riqueza natural, diversidade cultural, economia e desafios anteriores bem-sucedidos. Mas, como nos tempos da URSS, o chauvinismo e a política imperial agressiva se escondem atrás de slogans patéticos.

A conclusão é clara: Vladimir Putin, outros dirigentes e seus militares estão cometendo genocídio contra o povo ucraniano. As evidências coletadas apontam indiscutivelmente para o atual genocídio contra o grupo nacional ucraniano em violação à Convenção das Nações Unidas sobre a Prevenção e Punição do Crime de Genocídio.

O Brasil Portanto não pode, como um avestruz, enfiar a cabeça em um buraco e não ver o que se passa na Ucrânia com a agressão russa em grande escala a partir de 24 de fevereiro de 2022, onde passamos a conviver com o mesmo tipo de crime que assolou a Ucrânia nos anos 1932-1933: o genocídio do povo ucraniano. O Brasil não pode ser um na esfera interna e outro na área internacional.

Vitorio Sorotiuk Presidente da Representação Central Ucraniano Brasileira

Coluna dos alunos do curso de Língua Ucraniana da UNICENTRO

Вірина Фортеця

«Ні Сталіну, ні Гітлеру не вдалося мене вбити». Ось як Віра Вовк підсумовує свою траєкторію перед приїздом до Бразилії. Її бібліографію пропонує для прочитання наша студентка Анелія Борсук:

Я прочитала багато книжок, але найбільше мені сподобалася і найбільше вразила книга під назвою «Вірина Фортеца». Біографія, написана Андерсон Прадо (Anderson Prado) та Енріке С. Вітчимешин (Henrique S. Vitchmichen), розповідає вражаючу історію українки, яка пережила Голодомор і нацизм.

Мене запросили на випуск, який відбулася у 2022 році, де я придбала цю книгу з правом автографа.

З усіх книжок, які я прочитала, ця мені особливо сподобалася, оскільки вона доносить до нас події життя Віри та водночас повчання про історію України, доповнені та збагачені глибокими знаннями авторів. Тому ті, хто про неї мало знають, легко навчаються. Для мене читання цього твору означає уявити всю історію, яку пережили наші батьки та предки, і роздумувати над розгортанням політичних подій, які дуже схожі на ті, що відбуваються в нинішній час. Все своє дитинство і юність Віра провела за сталінського режиму. Вона своїми словами розповіла про свою траєкторію під час Великої війни, Великого голоду в Радянській Україні та епохи нацизму в Німеччині. Один із найцікавіших моментів – це коли вона розповідає, як пройшло її прибуття до Бразилії, до порту Ріо-де-Жанейро, як неможливо описати відчуття свободи, як її вразив аромат троянд.

A Fortaleza de Wira

"Nem Stalin nem Hitler conseguiram me matar". É assim que a Wira Volk resume a sua trajetória antes de sua vinda ao Brasil. Sua bibliografia é a sugestão de leitura da nossa aluna Anelia Borsuk:

Já li muitos livros, mas o que eu mais gostei e o que mais me marcou intitula-se "A Fortaleza de Wira". A biografia, escrita por Anderson Prado e Henrique S. Vitchmichen, conta a impressionante história de uma mulher ucraniana que sobreviveu ao Holodomor e ao Nazismo.

Eu fui convidada para o lançamento, que aconteceu em 2022, onde adquiri o livro com direito a autógrafo. De todos os livros que li, gostei deste, em especial, porque ele nos traz os acontecimentos da vida Wira e ao mesmo tempo ensinamentos sobre a história da Ucrânia, complementada e enriquecida pelo vasto conhecimento dos autores. Portanto, quem pouco sabe sobre ela acaba aprendendo com facilidade. Para mim, ler esta obra é imaginar toda a história que nossos pais e antepassados viveram e refletir sobre o desenrolar dos acontecimentos políticos relatados, que são muito semelhantes aos da época em que estamos vivenciando.

Wira passou toda a sua infância e juventude sob o regime Stalinista. Ela contou com suas próprias palavras sobre sua trajetória durante as Grandes Guerras, a Grande Fome na Ucrânia Soviética e a Era Nazista na Alemanha. Um dos momentos mais interessantes é quando ela relata como foi sua chegada ao Brasil, no porto do Rio de Janeiro, como a sensação de liberdade é indescritível, como o perfume das rosas a impressionaram.

Autora: Anelia Borsuк

Молодим Читачам

Вітри й дітвора

Автор Казкар-чарівник

Японська народна казка

Для молодшого шкільного віку

Було це дуже давно. Одного осіннього дня сільські діти гралися на моріжку біля храму. Раптом підійшов до них незнайомий чоловік і запитав:

— Чи не хотіли б ви, хлоп'ята, податися кудись, де можна поласувати хурмою та грушками?

— Чому ж ні, хотіли б! — відповів один хлопець.

— Чому ж ні, хотіли б! — підхопили інші.

— Ну, то я вас усіх заберу з собою,— сказав незнайомий і випустив ззаду щось схоже на хвіст.— Хапайтеся руками за оце і міцно тримайтесь.

Раптом знявся вітер і шугнув у небо, а за ним — чоловік із дітьми. Поля й храмова покрівля опинилися внизу і щораз меншали й меншали.

Невдовзі незнайомий з дітворою, що трималася його хвоста, опустився у якомусь лісі. Хоч куди глянь — скрізь росли груші і дерева хурми; їхнє гілля вгиналося під смачними плодами.

— Їжте, діти, їжте,— припрошував чоловік розгублених хлоп'ят, обтрушуючи дерева.

Діти не дали себе довго просити — збирали хурму та грушки і зі смаком їх наминали. Не відставав од них і незнайомий. А тим часом зайшло сонце і надворі смерклося. Зненацька чоловік похопивсь і сказав:

— Мало не забув! Мені ж треба ще в одне місце! Та й вам, хлоп'ята, час додому.

Тут знову знявся вітер, і незнайомий зник.

Покинуті хлоп'ята розгубилися: адже вони не знали, як їм повернутися додому.

— Я хочу додому! — заплакав один.

— І я!..— вторували йому інші.

Саме тоді вдалині блимнув вогник.

— Мабуть, хтось іде до нас! — зраділи діти.

Вони перестали плакати і, побравшись за руки, рушили на вогник. Незабаром вони опинилися перед великим будинком. Заглянули всередину, дивляться — сидить самотня бабуся.

— Хто в тій хаті живе? — І спантеличені хлопці перезирнулися.

— Байдуже. Заходьте,— озвалася бабуся. Хлоп'ята боязко переступили через поріг.

— Звідкіля ви?

— Нас привіз сюди на довгому хвості якийсь чоловік, почастував хурмою та грушками і несподівано зник…— відповіли діти й заплакали.

— Я все зрозуміла. Не журіться, я вас швидко відправлю додому, але спершу попоїжте.

Бабуся пригостила їх білісіньким рисом з гарячою підливою, а тоді мовила в бік сусідньої світлиці.

— Чуєш, братику, вставай!

— Що сталося, сестрице? — І якийсь заспаний чоловік визирнув із дверей світлиці.

— З тим Південним Вітром я не дам собі ради — такий він мінливий. Приніс сюди дітей і залишив напризволяще. Пробач, ти не міг би доправити їх додому?

— Як і той незнайомий, чоловік випустив ззаду довгий хвіст і сказав: — Мерщій сідайте! Я відвезу вас додому.

Діти вхопилися за хвіст. Північний Вітер засвистів і злетів у небо. А в селі тим часом зчинився переполох, бо вже споночіло, а діти не вернулися.

Та саме в цю хвилину з неба дмухнув вітер і приніс із собою дітвору. Селяни складали руки докупи й вклонялися Північному Вітрові.

Засмійся

Кажуть, що в гості без пляшки не йдеться. А ще інші підказують – якщо в тебе є пляшка, то пощо йти в гості?

****

Кажуть, що у геніїв в будинку має бути безлад. Дивлюсь на свою дитину і гордість розпирає! Ейнштейна виховую!.. Буде з моєї дитини ґеній!

****

Алло, це лінія допомоги алкоголікам?
– Так. Якась проблема з алкоголем?
– Ні, проблема з кайпіріньою. Підкажіть як зробити добру кайпіріньою!

****

– Куме, ваш пес з'їв мою курку!
– Добре, куме, що сказати! Сьогодні не буду вже їсти йому давати…

Пише Юзьо Шило

Дорогенькі, асунто на нині є поважний, синь брінькадейра. Я вже собре есте асунто писав, але ще раз напишу, дещо ком мизмас палаврас і а мизма койза жи писавим антис але ком алґума койза майс.

Аконтесиу о сеґінте і воно аконтеси дуже часто: хлопець, чи властиво вже великий і дорослий кавалєр, сізаміґував з дівчиною і так синь казаминто жили собі а прос пайс казали "Майс тарде їмо каза на іґрежя". Бинь, що я тут скажу, бо не маю дірийто влазити на віда дос оутрос. Хочете жити синь сакрамито то є ваша справа і ваша консієнсія. Але ума койза мушу сказати. Мені сказали жи він ходив до церкви де його вотец добре не знав і там на Міса іа ресебир а саґрада Еукарістія. Про неї ном сий чи вона також сіпричащала. А треба знати, що таке причастя це проібідо і так не можна. А порки не можна? Бо Церква має лийс і вимагає деякі діспинси щоб могти сіпричащати. Не може причащатися хто має великий гріх і сіневисповідав, хто не є охрищений, хто віве ком мулєр синь рисибир сакраминто до матрімоніо, хто залишив свою католицьку Церкву і пішов десь до єншої некатолицької і так далі. А преціза сабир жи Церква має дірийто колокар лийс прос сиус фієйс. Пор езимпло є в Євангелії жи на одну фесту на яку запрошені не прийшли і ґосподар сказав закликати єнших не запрошених антес. А пра партісіпар дакела феста треба було мати роупас еспеціяйс фестівас. Коли там заліз якийсь карансьо синь роупа фестіва то ґосподар сказав його викинути з фести і покарати. Так і в Церкві тинь лийс які Церква нає право приписувати й тому хто ном обсерва тих лийс, то він еста́ ерадо. Так і до причастя треба мати ессас койзас жи Церква приписує. Пор езимпло не може сіпричащати хто не охрищеений, хто має великий гріх і сіневисповідав, хто залишив свою католицьку Церкву і перейшов до якоїсь сийти, хто віве ком муйєр але не прийняв сакраминто до матрімоніо і так є ще єнші приписи, жи треба їх обедесир. Коли вогоримо собре комуньом того, що жив разом ком мулєр але не мав сакраминто до матрімоніо, то один вотец його разу коли довідався жи він а може і вона йдут до причастя там де їх вотец не знає, си енконтроу ком или і ела, сказав таке: "Ей, квандо восийс вом казар?" А вона відпвіла: "Ном тимо дінєйро!" А вотец: "Праки дінєйро? Прийдіт зробіт просесо і шлюб дамо де ґраса якщо восийс ном тинь дінєйро, а майс аїнда, казаминто звичайно паґам ос падріньос і вам не треба платити". А вона: "Ном дінєйро пра паґар о казаминто, але пра фазир феста!!!". Як той вотец закінчив ту конверсу – не знаю, але дисерто їм сказав: "Які то з вас християни, коли пра восийс феста е́ майс імпортанте до ки о сакраминто. Будете жити синь сакраминто бо не маєте грошей на фесту?

Так то воно є нині, дорогенькі! О імпортанте е́ феста а свята тайна подружжя це сеґундаріо, без неї можна си аміґар і жити разом але синь феста ном си поде казар! Знаєте? Ті всякі фести де казаминто вже фікарам том імпортантес або майс імпортанте як присяга молодих в церкві. Е́ бом лембрар прос пайс і прос жовенс жи ми є християни, і в нас подружжя це свята тайна якої ном си поде трокар пор феста. Пра феста є всьо, шураско, сервижя, коміда і бебіда, і ще той дурний фоґиторіо, а пра паґар о казаминто - ном тимо дінєйро. Ісо пареси піяда де мау ґосто, або, инь оутрас палаврас, брехня і то груба брехня.

Тут керо дізир пра тодос: Саґрада комуньом то є святе, пресвяте, сантіссімо і пра ресебир комуньом треба бути в Божій ласці коли і треба мати церковний шлюб. Часто натаке кажут: Е́, о падре фіка пройбіндо пра нойс сикомунґа. Але то неправда. О падре ном проїбе, але Церква проїбе і Диус проїбе, бо пра ресебир о Сантіссімо треба бути гідним того. Як, пор езимплос неможе сіпричащати хто ном фой батізадо, хто має великий гріх, так і не може хто живе аміґадо, незаконно, без шлюбу.

Один вотец сказав такому маіґадові що він не може сіпричащати, а він відповів: о папа диу лісенса! Ки папа? Де? Коли позволив? Де фато, папа є преокупадо з тими, яким ном диу серто о прімиро казаминто і тепер живут синь сакраминто з другою або з другим. Папа хотів би це якось поладнати, але аїнда ном резорвив іссо? Але для двох молодят жи можут взєти шлюб, але не берут проки ном тинь дінейро пра феста, для таких нунка вай дар пермісом пра ресебир о сантіссімо.

Так воно є, дорогенькі. Тудо іссо е́ про бинь ди восийс

Юзьо Шило

Хочеш добра, проганяй геть все зло. Від добра добрі не тікають
Добра людина всяке зло уникає а коли прийде - відганяє
Все добре приймай, а від злого тікай вчися добра — а погане забувай
Глибока вода не каламутиться.
Мудра людина мудрістю не хвалиться